

தாமரை

செப்டம்பர் '97
விலை ரூ.5

தாமரை சந்தா விபரம்

தனிப்பிரதி	ரூ. 5
ஆண்டுச்சந்தா	ரூ. 60
வெளிநாடு	
(இந்திய ரூபாயில்	
தனியிதழ்	ரூ. 25
ஆண்டுச்சந்தா	ரூ. 300
ஆயுள் சந்தா	ரூ. 5000

விவம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை (பல வண்ணத்தில்)	ரூ. 6,000
பின் அட்டை	ரூ. 5,000
உள் அட்டை	ரூ. 2,000
ஒரு பக்கம்	ரூ. 1,000

'தாமரை'

"பாலன் இல்லம்"

19, செவாலியே சிவாஜி

கணேசன் சாலை,

தி.நகர், சென்னை-600 017.

(தொலைபேசி.4347689)

தாமரை

மலர்: 39, இதழ்: 1
செப்டம்பர் '97

கதை

ஜி.முருகன்
பூதர கணேசன்
பாப்லோ அறிவுக்குயில்

நிறுவக ஆசிரியர்:
ப.ஜீவானந்தம்
ஆசிரியர்:
ப.மாணிக்கம்

பொறுப்பாசிரியர்:
சி.மகேந்திரன்

கவிதை

விக்கரமாதியன்
என்.டி.ராஜ்குமார்
கே.வி.ராஜேந்திரன்

ஐசகத்தி அச்சகம்,
161-பிர காசம் சாலை,
சென்னை-108.
அச்சிட்டு வெளி யிடுபவர்:
எஸ்.எஸ்.தியாகராஜன்

கட்டுரை

அ.சிவக்கண்ணன்

மொழி பெயர்ப்பு

நசீம் ஹிக்கமத்
நிக்கோலஸ் கியென்
வின்சென்ட் வான்கோ

தொடர்பு முகவரி:
தாமரை
19, செவாலியே சிவாஜி
கணேசன் சாலை,
தி.நகர், சென்னை-17.
தொ.பே.434 7689

ஒவியம்

விரசந்தானம்
மருது
விஸ்வம்
போஸ் மருது
கார்த்திகேயன்
பூதர் ராஜ்

குடும்பம் பெண் -பாரதி

முனைவர் அ.சிவக்கண்ணன்

ஒரு படைப்பாளி, மக்கள் மனத்தில் இடம் பெறுகின்றவனாக இருக்கின்றான் எனில் அவன் நிச்சயமாக சமுதாய உணர்வுள்ள சிந்தனையாளனாகவும் இருப்பான்.

பாரதி, சிறுவயது முதற்கொண்டே தாம் வாழும் சுற்றுப்புறத்தை, வாழ்க்கைப் போக்கை மக்கள் நிலையை மிக நன்றாகவே அறிந்திருந்தார். சிறுவயதிலிருந்தே தம் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அதற்கான புறக்காரணங்களையும் உணர்ந்ததோடு அல்லாமல் அவற்றையெல்லாம் கவிதையாக, கட்டுரையாக, கதையாக, நாவலாக எழுதிப்பதிவு செய்தும் வைத்தவர். இத்தகைய பதிவுகளே இப்போது நமக்கு தமிழ்நாட்டு, இந்திய வரலாற்று ஆவணங்களாகவும் பயன்படுகின்றன.

பாரதியைப் பொருத்தவரை இன்னொரு சிறப்பும் உண்டு. அவர் தமிழ் நாட்டில், இந்தியாவில் நடந்த அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு மாற்றங்களை

மட்டுமின்றி, இந்தியாவிற்கு வெளியே, ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் பிற ஆசிய நாடுகளிலும் நிகழ்ந்த அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு மாற்றங்களையும் கூர்ந்து அறிந்து வந்திருக்கிறார். அவற்றை நம்நாட்டு நிகழ்ச்சிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, நம் மக்கள் கொள்வனவுகொண்டுவளவள தள்ளிட ஆலோசனைகளையும் வழங்கியிருக்கிறார்.

“தமிழிலக்கிய மரபிலே ஊறித்திளைத்த பாரதியாரது கவிதா உள்ளம் பல தேசிய, சர்வதேசச் சக்திகளாற் கவரப்பட்டது. சில மகான்களின் நெருங்கிய உறவால் புடம் போடப்பட்டது. மெருகு பெற்றது. சதாவிழிப்புடன் இருக்கும் ஒரு கவித்துடிப்பைப் பாரதியாரிடம் நாம் காண்கிறோம்” என்பார் க.கைலாசபதி.

பாரதி காலத்தியச் சமுதாயம் எப்படி இருந்தது என்பதைப் பாரதியே கூறுகிறார்.

“ஐயோ என்ன உலகமடா, இந்த மண்ணுலகம், ஒழியாத ஏமாற்று, ஒழியாத வஞ்சனை, ஒழியாத கவலை. சாரமில்லை, சத்தும் சிடையாது. உள்ளூர்ப் பூச்சியத்துக்குமுலாயிருக்கும் வாழ்க்கை. ஒவ்வொருவனும் மற்றவன் மீது பழி கூறுகிறான். ஒவ்வொருவனும், தன்னிடப்படி விட்டுவிட்டால் எல்லாம் நேராக நடக்குமென்ற நம்பிக்கையுடன்தான் இருக்கிறான்.

ஆனால், நான் ஒருவன் & யிருந்தால் போதுமா! மற்றவர்களை நம்புவதற்கு இடமில்லையே என்று நினைக்கிறான். பிறரை நம்புவதற்கு இடமில்லையென்றெண்ணி ஏமாற்றுகிறான்.”

இதுவே பாரதிகாலத்துச் சமுதாயமா இருந்திருக்கிறது. குடும்ப நிலை எப்படி? -பாரதியே சொல்கிறார்:

“21 ஆம் தேதி மனைவிக்கும் சிறிய தாயாருக்கும் மனத்தாங்கல் வந்து விட்டது. ஒருவரையொருவர் மாற்றி என்னிடம் பிழை கூறத்தலைப்பட்டார்கள். என் உயிர் தர்மமாகிய சுதேசியம் தப்பு முயற்சியென்றும், வீணென்றும் அதில் நான் தலையிட்டதிலிருந்து குடும்பத்துக்குப்பல. கேடுகள் உண்டொகுமென்றும் சிறுதாயார் சன்மார்க்க போதனை செய்தார்.”

தம்முடைய சொந்த சாதிச் சமூகம் பற்றி பாரதியார் எழுதிய பாடல்களும் கட்டுரைகளும் இவருக்குக் கடுமையான எதிர்ப்பை இவருடைய சாதியாரிடத்தில் உருவாக்கியது. வறுமை ஒரு புறம், ஆங்கிலேய ஆட்சியின் மிரட்டல் ஒருபுறம், குடும்பக் கவலை ஒருபுறம் என முற்றிலும் தமக்குப் பாதகமான சூழ்நிலையில் பாரதி தம்மை வடிவமைத்துக் கொள்கிறார்... ஒரு புரட்சிக் கவிஞனாக! தம்முடைய படைப்புக்களை, படைப்புக்களை வெளியிடும் பத்திரிகையை, மக்கள் நடுவே

விற்பனை செய்திட பல புதிய உத்திகளைக் கையாண்டார். எனினும் தோல்வியே. பாரதி தாம யார் என்பதைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“நான் ஜாதி பேதத்திற்கு நண்பன் அல்லேன். இந்தியர்கள் எல்லோரும் இந்துக்கள். எல்லாரும் ஒரே ஜாதி என்ற சாதாரண இங்கிலீஸ் படிப்பாளிகள் கொள்கையை நான் அனுசரிக்கவில்லை. உலகத்து மனிதர்கள் எல்லாரும் ஒரே ஜாதி. ‘வஸுதவை குடும்பம்’ என்ற பர்த்நூறியின் கொள்கையை தழுவி யுள்ளேன். மனித ஜாதியும் மற்ற ஐந்து சமூகங்களும் ஒரே குடும்பம் என்ற டார்வின் என்ற ஆங்கில விஞ்ஞானியின் கருத்தைப் பின்பற்றுகிறேன். எல்லா உயிர்களும் கடவுளுடைய அம்சம் என்ற பகவத்கீதையின் பரமோபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்து நிற்கிறேன்.”

இது 1921 மார்ச் 15-ம் நாள் பாரதி மறைவதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால் எழுதிய ஒரு கட்டுரையின் பகுதி.

எந்தச் சூழ்நிலையிலும் பாரதி, குடும்பம் என்ற அமைப்பினை நிராகரிக்கவில்லை. மேலும் நம் சமூக அமைப்பில் குடும்பம் என்கிற சமூக நிறுவனத்தின் இன்றியமையாப் பங்கினை உணர்ந்து அதன் தேவையினை வலியுறுத்துகிறார். சமயம் சந்நியாசத்தை வற்புறுத்தி பெண்களைப் புறக்கணிப்பதைக் கடுமையாகச் சாடுகிறார். உலகம் பொய், வாழ்க்கை பொய் என்கிற கூற்றினையும் மறுத்துரைக்கிறார்.

“இந்த உலகமே பொய் என்று நமது தேசத்தில் ஒரு சாஸ்திரம், வழங்கி வருகிறது. நந்நியாசிகள் இதை ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கட்டும். அதைப்பற்றி இந்த நிமிஷம் எனக்கு வருத்தமில்லை. குடும்பத்திலிருப்போருக்கு அந்த வார்த்தை பொருந்துமா? நடுவீட்டில் உச்சரிக்கலாமா? அவச் சொல்லன்றோ? நமக்குத் தந்தை வைத்து விட்டுப்போன வீடும் வயலும் பொய்யா? தங்கச் சிலைபோல் நிற்கிறாள் மனைவி. நமது துயரத்துக்கெல்லாம் கண்ணீர் விட்டுக்கரைந்தாள். நமது மகிழ்ச்சியின் போதெல்லாம் உடல் பூரித்தாள். நமது குழந்தைகளை வளர்த்தாள். அவள் பொய்யா? குழந்தைகளும் பொய்தானா? பெற்றவரிடம் கேட்கிறேன். குழந்தைகள் பொய்யா? நமது வீட்டில் வைத்துக் கும்பிடும் குலதெய்வம் பொய்யா? வீடு கட்டிக் குடித்தனம் பண்ணுவோருக்கு மேற்படி சாஸ்திரம் பயன்படாது.”

(ரகுநாதன், கங்கையும் காவிரியும், ப. 49)

இந்த இடத்தில், பாரதி தன் குடும்பத்தை எப்படி நேசித்தார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது நல்லது.

“என் தந்தையார்தம் தேசத்தின் மீதுள்ள அன்பிற்கு அடுத்ததாக என்மீது பிரியம் செலுத்தினார். சிலர், “பாரதி மனைவி மக்கள் மீது பற்றற்ற சந்நியாசிபோல் வாழ்ந்தார்” என்று சொல்வதைக் கேள்விப்படுகிறேன். அதுமுற்றிலும் தவறானது. காசாசையும் சுயநலமும் கொண்டு தன் மனைவி மக்களுக்குப் பொருள் சேர்ப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ள மனிதர்களின் கணக்குப்படி வேண்டுமானால் அவர் சம்சாரத்தில் பற்றற்றிருந்ததாகக் கொள்ளலாம். என் தந்தை எங்கள் மீது வைத்திருந்த அன்பு சுயநலமற்றது; களங்கமற்றது. எல்லையற்றது.” (சீனி. விசுவநாதன், பாரதி நூற்றாண்டு விழாமலர், தீக்கதிர் சிறப்பு மலர், ப.76.)

எனவே கணவன் மனைவி குழந்தைகள் என்று இயங்குவதற்குப் பொருத்தமான குடும்ப அமைப்பு மனிதனுக்கு ஓர் அரணாக விளங்குகிறது என்று உறுதியாக நம்புவார் பாரதி. இதில் மனைவியின் பங்கு மகத்தானது. இதனை ஒரு மாமியாரே தம் மகனிடம் வலியுறுத்துவதாக பாரதி ‘சந்திரிகையின் கதை’ யில் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

வக்கீல் சோமநாதய்யர் தம் மனைவி முத்தம்மாளிடம் அடிக்கடி சண்டைபோடுபவர். அவளை இழிவாக நடத்துபவர். இதை அடிக்கடி கண்ணுற்ற

சோமநாதய்யரின் தாய் பின்வருமாறு அறிவுரை கூறுகிறார்.

“...தாய் இருக்கும்போதே ஒருவன் அவளிடம் செலுத்தும் உண்மைக்கும் பக்திக்கும் நிகராக உண்மையையும் பக்தியையும் தன் மனைவியினிடத்திலும் செலுத்த வேண்டும். இது வரை நீ முத்தம்மாளை எத்தனையோ விரதங்களிலும் கஷ்டப்படுத்தி வதைத்து வதைத்து வேடிக்கை பார்த்தாகி விட்டது. கொண்ட பெண்டாட்டியின் மனம் கொதிக்கும் படியாக நடப்பவன் வீட்டில் லக்ஷ்மிதேவி கால்வைக்க மாட்டாள். அந்த வீட்டில் மூதேவி தான் தன் பரிவாரங்களுடன் வந்து குடியேறுவாள்” என்கிறார். (சந்திரிகையின் கதை)

இத்தகைய ஆண்களைக் கடுமையாகச் சாடுகிறார் பாரதி குடும்பத்தில் பெண்ணுக்குச் சம உரிமை கொடுக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய தீவிரமான கொள்கை.

“பெண்களை விலங்குகளாக வைத்து நாம் மாத்திரம் மகரிஷிகளாக முயலுவது முடத்தனம். பெண் உயராவிட்டால் ஆணும் உயர முடியாது... எங்குமே பெண்கள் ஆண்களைக் காட்டிலும் புத்திசாலி. அதிலும் இங்கே (பாரதம்) பெண்ணுக்குள்ள தைரியமும் புத்தியும் ஆணுக்குக் கிடையாது.” என்று உறுதிபடச்

கூறுகிறார்.

மனைவியை இழ்வாக நடத்தும் ஆண்களை எதிர்த்து பெண்கள் சாத்வீக எதிர்ப்புத் தெரி விக்க வேண்டுமென்று பாரதியின் மகள் குமாரி தங்கம்மாள் புதுச் சேரியில் ஆற்றிய உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

“நான் எல்லாவகையிலும் உனக்கு சமமாக வாழ்வதில் உனக்குச் சம்மதமுண்டானால் உன்னுடன் வாழ்வேன். இல்லாவிட்டால் இன்று இராத்திரி சமையல் செய்ய மாட்டேன். எனக்கு வேண்டியதைப் பண்ணித் தின்று கொண்டிருப்பேன். உனக்குச் சோறு போட மாட்டேன். நீ அடித்து வெளியே தள்ளினால் ரெஸ்தாவில் கிடந்து சாவேன். இந்த வீடு என்னுடையது. இதை விட்டு வெளியேறவும் மாட்டேன். என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட வேண்டியது”.

இப்படியெல்லாம் பெண்கள் தங்கள் உரிமையை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளவில்லையென்றால் ‘பாஞ்சாலி சபதத்தில்’ விட்டுமன் கூறுவது போல் தான் நடக்கும்.

“இப்பொழுதை நூல்களினையெண்ணுங்கால் ஆடவருக்கொப்பில்லை மாதர்; ஒருவன் தாரத்தை

விற்திடலாம்; தானமென வேற்றுவர்க்குத் தந்திடலாம் முற்றும் விலங்கு முறைமையின்றி வேறில்லை’

திருமணம் அன்பின் அடிப்படையில் நிகழ வேண்டும். பணத்தின் அடிப்படையில் பிராமணக் குடும்பங்களில் திருமணங்கள் உறுதி செய்யப்படுவதைக் கடுமையாக எதிர்க்கிறார் பாரதியார். அதிலும் ஜாதி, கோத்திரம், உட்பிரிவு என்றெல்லாம் பார்ப்பதையும் கண்டல் செய்கிறார்.

“சீனா, ஜப்பான், நவீன பாரசீகம் முதலிய எல்லா மனுஷ்ய தேசங்களிலேயும் விவாஹம் அன்பையே ஆதாரமாகக் கொண்டு செய்யப்படுகிறது. இங்கே பணத்துக்காக விவாஹங்கள் செய்து கொள்கிறார்கள்... ஒரு ஜாதியிலே, ஒரு பகுதியிலே, ஒரு வகுப்பிலே, ஒரு கோணத்திலே, ஒரு ரோரத்துக்குள்ளேதான் சம்பந்தங்கள் செய்து கொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால் ஸநாதன அதர்மம் முட்டவருகிறது”

வரதட்சிணை, -எதிர்ஜாமீன்பற்றிக் கூறுகையில், “கல்யாணமாகாமல் காலேஜிகளில் படிக்கும் பிரம்மச்சாரிப் பிள்ளைகள் தமக்குள் சபை கூடி இனிமேல் மாமனாரிடம் தண்டம் வாங்குவதில்லையென்று பிரதிக்கினை செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று சிலர்

சொல் கிறார்கள். பிள்ளையின் தகப்பனன்றோ பணம் வாங்குகிறான்? அதற்குப்பிள்ளை சபதம் செய்து கொண்டால் என்ன பிரயோசனம்? நியாயத்திலே கூடத் தகப்பன் வார்த்தையை மீறி நடக்கும் பிள்ளைகள் நமது நாட்டில் பலரில்லை. இதெல்லாம் வீண்வார்த்தை. பெண்களுக்கு விடுதலையுண்டானால் ஒழிய விவாஹ சம்பந்தமான ஆயிரத்தெட்டு ஊழல்கள் நீங்க வழியில்லை.”(15.6.1915 இல் பெ தூான் கொடுத்த தகவல்)

தமிழ் நாட்டில், இந்தியாவில் பெண்கள் ஆண்களால் இழிவாக நடத்தப்படுவதைப் பற்றி மிகுந்த கவலை தெரிவிக்கும் பாரதியார், ஒரு முஸ்லீம் நண்பருக்கு முஸ்லீம் நாடுகளில் பெண்கள் பல மாற்றங்களை உருவாக்கி வருவதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“...துருக்கிதேசத்தில் ஸ்திரீகளுக்குள்ளே பிரம்மாண்டமான விடுதலைக் கிளர்ச்சி நடந்து வருவதைப் பற்றியும் அங்கு பல மாதர்கள் கோஷா வழக்கத்தை முற்றிலும் ஒழித்து விட்டு கல்விகேள்விகளில் தேர்ச்சியுடையோராய் தங்களுக்குள்ளே சபைகள் சேர்த்தும், தாங்களே உபந்நியாசங்கள் முதலியன நடத்தியும் உலகத்து மற்ற மாதர்களைப் போல் துருக்கியிலுள்ள மாதரும் கல்வி, விடுதலை, மற்ற ஆண்களுடன் சமத்துவம்

இவற்றை எய்தி மேம்படுத அதிதீவிரமான முயற்சிகள் செய்து வருவதைப் பற்றியும் நான் சில வார்த்தைகள் சொன்னேன்” என்கிறார்.

இதேபோல் ரஷ்யாவில், தென்னாப்பிரிக்காவில் பெண்கள் விடுதலை பற்றிய கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். சியூசீன் என்ற பெண் சீனாவில் பட்ட கொடுமைகளும், பின்னர் சீனப் பெண்களின் விடுதலைக்காக அப்பெண்மணி நடத்திய இயக்கத்தின் செயல்பாடுகளையும் பற்றி பாரதியார் பெருமிதத்தோடு பேசுகிறார்.

மனைவியைப் போற்ற வேண்டும்; குடும்பத் தலைவி என்ற நிலையில் அவளுக்குரிய மரியாதையினைத்தர வேண்டும் என்பதில் பாரதியார் உறுதியாக இருக்கிறார்.

“மண்ணுக்குள்ளெவ்வுயிருந்தெய்வமென்றால்
மனையாளுந்தெய்வமன்றோ?
மதிகெட்டீரே
விண்ணுக்குப் பறப்பது
போற்கதை சொல்வீர்
விடுதலையென்பீர்
கருணைவெள்ள மென்பீர்
பெண்ணுக்கு விடுதலை
நீரில்லையென்றால்
பின்னிந்த வலகினிலே வாழ்க்கை
யில்லை
என்றும் (பெண் விடுதலை)

தாமரை செ.97/7

8/தாமரை செப்.97

“மனைவியொருத்தியையடிமைப்
படுத்த வேண்டித்

தாய்க்குலத்தை

முழுதடிமைப்படுத்தலாமோ?

...பெண்ணடிமையுற்றால்

மக்களெல்லாமடிமையுறல்

வியப்பொன்றாமோ?

(தாய்மாண்பு).

என்று ஆவேசமாகக்
கேட்கிறார்.

விதவைமற்றுமணம்

ஆங்கிலேயரின் வருகைக்குப்
பின்னர் தமிழ்நாட்டில் ஆங்கிலக்
கல்வி, பண்பாட்டுக் கலப்பு
ஆகியவற்றின் காரணமாகப்பல
தேவையில்லாத, தவறான தெள்ள
மையான பழக்க வழக்கங்கள்
கைவிடப்பட்டன. ஆனால் அது
அவ்வளவு எளிதாக நடந்தேறி
விடவில்லை. சீர்திருத்தச் சிந்தனை
யாளரின் கடுமையான முயற்சி
களுக்குப் பின்னரே நிகழ்ந்தது.
குழந்தை மணமும் இவ்வாறு
சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்பட்டது.

பாரதியின் ‘சந்திரிகையின்
கதை’ குழந்தை மணத்தையும்,
கைம்பெண் மறுமணத்தையும்
கருவாகக்கொண்டு படைக்கப்
பட்ட நாவல். இது முற்றுப்
பெறாமலே நின்று விட்ட
நாவலாகும். இந்த நாவலில்,
விசாலாட்சியின் அண்ணன்
மனைவியான கோமதி, சாகுந்த
றுவாயில் குழந்தை மணத் தால்
விதவையாகிவிட்ட விசா லாட்சி

யிடம் கூறும் வார்த்தைகள் அ
குலத்துக்கே சவுக்கடி போல
தோன்றுகின்றது.

“என்பிராணன் போகு முன் னர்
உன்னிடம் சில வார்த்தைகள்
சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன்.
அதை உன்பிராணன் உள்ள வரை
மறந்து போகாதே. முதலா வது, நீ
விவாகம் செய்துகொள். விதவா
விவாகம் செய்யத்தக்கது.
ஆண்களும் பெண்களும்
ஒருங்கேயமனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்
கிறார்கள். ஆதலால் ஆண்களுக்குப்
பெண்கள் அடிமைகளாய்,
ஆண்களுக்குப் பெண்கள் அஞ்சி
ஜீவனுள்ள வரை வருந்தி மடிய
வேண்டிய அவசியம் இல்லை.
ஆதலால், நீ ஆண் மக்கள் எழுதி
வைத்திருக்கும் நீசத்தனமான சுய
நல சாஸ்திரத்தைக் கிழித்துக்
கரியடுப்பில் போட்டுவிட்டு,
தெரியத்துடன் சென்னைப்பட்
டணத்துக்குப் போய் அங்கு,
கைம்பெண் விவாகத்துக்கு உதவி
செய்யும் சபையோரைக் கண்டு
பிடித்து, அவர்கள் மூலமாக நல்ல
மாப்பிள்ளையைத் தேடி
வாழ்க்கைப்படு. இரண்டாவது
நீயுள்ளவரை என் குழந்தையைக்
காப்பாற்று.”

அதேபோன்று விசாலாட்சி
சென்னையில் சுதேசமித்திரன்
பத்திரிகை ஆசிரியர் ஜி.சுப்பிர
மணிய ஐயரையும் இராஜ
மகேந்திரத்தில் வீரேசலிங் கம்
பந்துலுவையும் சந்தித்து, பல

தடைகளுக்குப் பின்னர் நித்யானந்தர் என்கிற சந்நியாசியை மணம் புரிந்து கொள்கிறார்.

ஒரு பெண் தனக்குத்திரும்மணம் செய்து வைக்கும்படி கேட்பதற்கு, ஊர் விட்டு ஊர் வந்து தனக்கு முன்பின் தெரியாத ஆடவரிடம் வேண்டி நிற்பது, தமிழ் மரபுக்கு உகந்ததா என்ற கேள்வி எழும் போதே பாரதியின் இந்தக் கவிதை வரிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

“நானும் அச்சமும் நாய்க்டு

வேண்டுமாம்

ஞான நல்லறம் வீரசுதந்திரம்

பெணுநற் குடிப் பெண்ணின்
குணங்களாம்”

இந்தியர்களின் வேதாந்தப் பற்று காரணமாக பெண்களுக்குரிய இடம் சமுதாயத்தில் கணிக்கப்படாதது ஒரு குறைபாடாகவே தோன்றுகிறது. இந்தக்குறையைப் போக்கிய பாரதியின் பெண்மையைப் போற்றும் பாடல்கள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கே புதியன என்கிறார் கு.ப.ராஜகோபாலன்.

“இந்திய இலக்கியமே கொஞ்சம் வேதாந்தப்பற்று அதிகமுள்ளதாகையால் ஆத்மஞான வாழ்வுக்கு இடையூறு எனக்கருதிவரும் பெண்மையை இகழ்ந்து பேசுவது கவிகளுக்கு ஒரு பெருமையாகக் கூட எண்ணப்பட்டது. ஆனால் அப்பேற்பட்ட தப் பெண்ணம் மறைந்து; உயர் வாழ்விலும் உண்மைப் பெண்ணுக்கு ஒருஸ்தானமுண்டு என்ற

மனப்பான்மை தோன்றியிருக்கிறது. வேத நாயகம் பிள்ளைக்குப்பிறகு சுப்பிரமணிய பாரதி பாடியிருக்கும் பாடல்கள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கே புதியன.

தமிழ்ச் சமுதாயப்பற்று

பாரதியின் படைப்புக்களை ஒட்டுமொத்தமாகப் படித்துப் பார்க்கையில் ஓர் உண்மை புலப்படும். எங்கெங்கு நல்லன காணப்படுகின்றனவோ, நம்மை அடிமை செய்த ஆங்கிலேய பண்பாடு உட்பட-அவற்றையெல்லாம் தமிழர்க்கு தமிழ் நாட்டிற்கு, தமிழ் மொழிக்கு உரிமையாக்கிடத் துடிக்கிறார் என்பதே அவ்வுண்மை. தமிழினம், தமிழ் மொழி, தமிழ்ப்பண்பாடு ஆகியவற்றில் அவர்கொண்டிருந்த பற்று அளப்பரியது. இன்னும் சொல்லப்போனால் இப்போதிருக்கும் தமிழ் விரும்பிகளின் ஆர்வத்தை விட அது பன்மடங்கு அதிகம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

பாரதி, தம்முடைய ஆருயிர்த் தோழர் பரலி.சு.நெல்லையப் பருக்கு 19.7.1915ல் எழுதிய கடிதத்தில் இப்படிச் குறிப்பிடுகிறார்:

“தம்பி-தமிழ்-தமிழ்-தமிழ் என்று எப்போதும் தமிழை வளர்ப்பதே கடமையாகக் கொள்க. ஆனால் புதியதொரு உண்மை, புதிய புதிய இன்பம்-தமிழில் ஏறிக் கொண்டே போக வேண்டும்.

‘தம்பி-நான் ஏது செய்

வேனடா? தமிழை விட மற்றொரு பாஷை சுகமாக இருப்பதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு வருத்தமுண்டாகிறது. தமிழனை விட மற்றொரு ஜாதியான் அறிவிலும், வலிமையிலும் உயர்ந்திருப்பது எனக்கு ஸம்மத மில்லை. தமிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் மற்றொரு ஜாதிக்காரி அழகாயிருப்பதைக் கண்டால் என் மனம் புண்படுகிறது.”

இது கையாலாகாதவனின் பெட்டைப் புலம்பலில்லை. தன் சமூகத்தின் மீது ஆராக்காதல் கொண்டிருந்த ஒரு கவிஞனின் வேணவா.

‘தமிழ்நாட்டு மாதர்களின் அபிவிருத்தியே’ நோக்கமாகக் கொண்டு 1905ம் ஆண்டு ‘சக்கர வர்த்தினி’ என்ற மாத இதழை பாண்டிச்சேரியிலிருந்து தொடங்கினார். பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் பாரதி கொண்டிருந்த ஆர்வத்தை இது காட்டுகிறது.

பாரதியின் குடும்ப வாழ்க்கை நிலையை அவர் எழுத்துக்களின் மூலமாகவே அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“தாயே! என்னைக் கடன்காரர் ஓயாமல் வேதனைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தால், நான் அரிசிக் கும் உப்புக்கும் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தால் உன்னை எப்படிப் பாடுவேன்?...

“செட்டி பணத்துக்கு எத்தனை நாள் பொய் சொல்லுகிறது? பொய்வாயிதா, பொய் வாயிதா, பொய் வாயிதா தினம் இந்தக்

கொடுமைதானா? சீச்சீ”

என்று பராசத்தியிடம் விண்ணப்பம் செய்வதைத் தவிர வேறதுவும் செய்திட முடியாத அளவிற்கு வருமை.

1882ஆம் ஆண்டு பிறந்த பாரதியார் 1921ல் மறைந்து விட்டார். அவர் வாழ்ந்த 39 ஆண்டுகளில் அவருக்கு முற்றிலும் முரணான, எதிரான சூழ்நிலையில் அவர் சாதித்தவற்றை நினைத்தால் பெருவியப்பாய் இருக்கிறது. இராஜம்கிருஷ்ணன் சொல்வதுபோல,

“அவருக்குச் சொந்தமான தனி வாழ்க்கை என்ற ஒன்று இருந்திருக்கவில்லை. விடுதலைப் போராட்டம், மொழி, சமுதாயம், பெண் விடுதலை என்று மானுடர் வாழ்வின் உள்ளதநிலைக் கான போராட்டம் காரணமாக ஏற்பட்ட முடங்கல்களையும் தடங்கல்களையும் ஏற்றுக் கொண்ட மகாபுருடர் பாரதி. சொந்தநலங்களைத் துச்சமாக்கி, தன்னையே உருக்கிக் கரைத்த புத்தமுதப் பாக்களையும், பல்வேறு வகைப் படைப்பு களையும் உலகுக்களித்து அமரத்துவம் அடைந்தவர்.”

நாடு மேம்பட வேண்டும். நாடு மேம்பட வேண்டுமானால் குடும்பம் மேம்பட வேண்டும். குடும்பம் மேம்பட வேண்டுமானால் பெண்கள் நிலை உயர வேண்டும். ஆண்களோடு சரிநிகர் சமாளமான உரிமைகளைப் பெற வேண்டும்- இதுவே பாரதியின் கனவு, கற்பனை, கவிதை, இசை, வாழ்க்கை எல்லாம்.

பாரதிகண்டபெண்ணைப்பற்றி கு.ப.ராஜகோபாலன் இப்படிக்கூறுகிறார்:

“ஆனால் அக்கவிதையில் போற்றியிருக்கும் பெண்மை அவர் வசனக் கட்டுரைகளில் கூறும் புதுமைப் பெண்ணின் விரிந்த லக்ஷயங்களுடையதாக மட்டுமிராமல், தாய், காதலி என்ற இந்த அம்சங்களில் பெண்மை தொண்டாற்றும் பழைய லக்ஷியமாகவுமிருக்கிறது. பெண் ஒரு லக்ஷியம். ஆண்மையை உயர்வழியில் இட்டுச் செல்லும் ஜீவச் சூடர் என்பது மட்டுமன்று, உண்மையில் பெண் ஆணுக்கு லக்ஷியமாயிருக்கும் அடிமையல்ல. ஒரு தனி உயிர் ததும்பும் சுயேச்சைக்கும் உரிமையுடைய ஒரு ஜீவன், அவளுக்கும் ஒரு லக்ஷியமுண்டு... தனி எண்ணங்களும் ஏக்கங்களும் கொண்டு வாழ்க்கையைத் தானுமொரு தனிப்போராக நடத்த வேண்டும்.”

பாரதி இன்றைக்கு உயிரோடிருந்தால் சமுதாயத்தில் இப்போது பெண்கள் நிலை என்ன சொல்வாரோ? ‘பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள்’ நடத்தி விட்டார்கள். நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாரதி எதிர்பார்த்த புதுமைப் பெண் இவர்கள்தானா என்று தெரியவில்லை. பெண்கள் புதுமையை ஏற்றுக் கொண்டாலும் பழைய மரபில் காலூன்றி நிற்பதையே விரும்புகிறார் பாரதி.

“நமது தேசத்து ஸ்திரீகள்

இப்போது கொண்டிருக்கும் கற்பு, அடக்கம், ஒழுக்கம் முதலியவை மாறிப்போய்விட வேண்டுமென்பது நமது கருத்தில்லை. இவர்களை இன்னும் சுயாதீனம், சுதந்திரம், அஞ்சாமை, தேசபக்தி முதலியவற்றிலே அவசியம் பயிற்சி பெறச் செய்ய வேண்டுமென்பதே நமது பிரார்த்தனை.”

பாரதி கண்ட பெண், குடும்பம், சமுதாயம் என்பது விரிவான ஆராய்ச்சிக்குரியது. பாரதி காலத்துப் பெண்கள் நிலைமையும் குடும்ப அமைப்புக்களின் செயல்பாடுகளையும் சமுதாய இயல்பையும் அறிந்து கொள்ள அது பெரிதும் பயன்படும். அந்த வகையில் இக்கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் மிகச்சிறிய அளவே என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இக்கட்டுரையை எழுதப்பயன்பட்ட நூல்கள்:

1. இருமகாகவிகள், க.கைலாசபதி.
2. ஞானரதம், பாரதியார்.
3. பாரதியார் கட்டுரைகள்.
4. பாரதியார் பாடல்கள்.
5. பாரதிமறைவு முதல் மசாகவி வரை, கார்த்திகேசசிவத்தம்பி, அ.மார்க்ஸ்.
6. பாரதி வழி, ப.ஜீவானந்தம்.
7. பாரதியார் நூற்றாண்டு விழா, தீக்கதிர் சிறப்புமலர்.
8. கண்ணன் என் கவி, கு.ப.ராஜகோபாலன்.
9. இலக்கியங்களில் இனவுணர்ச்சி, ம.பொ.சி.
10. பாரதி தரிசனம், இரண்டாம் பாகம்.
11. கங்கையும் காவிரியும், தொ.மு.சி. ரகுநாதன்

காலமும்-விரலும்

கே.வி.ராஜேந்திரன்

நொடியையும்

நிமிடத்தையும் மணியை சுமந்து

ஒரு நாளைக் கடந்த

தேதிகளை கிழிப்பதில் சிரமமில்லைதான்-

மீண்டு வராத

மரணத்தின் உயிர் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது-

எரிந்து முடிந்த கனவுத் தீயின் உருவம்

விழிகளில் கிடக்கிறது

பயணித்து மடிந்த

நிஜக் கால்களும் நிழலுக்குள்

புதைந்து விழுகின்றன-

நாளை சந்திப்போம் எனும்

காதலியின் உருவம் நினைவில் கரைகிறது

நரைத்துப் போன அப்பாவின் முடியும்

சுருங்கிப் போன அம்மாவின் முகமும்

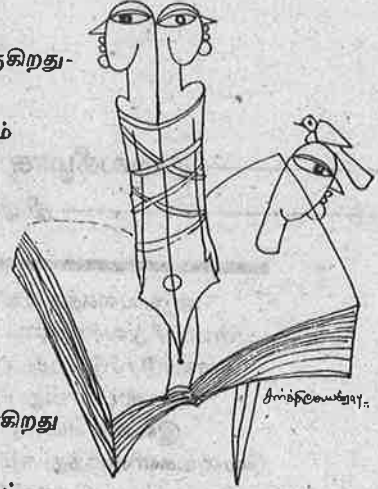
நாளைய வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டி

-அடம் பிடிக்கின்றன-

ஆனால் வெறும் விரல்களில் மட்டுமே

தேதிகளை கிழிப்பதில்

நமக்கு சிரமமில்லைதான்

தலைகீழாக ஒரு மனிதன்

ஜி.முருகன்

அலுவலகத்தில் விடுமுறை என்றாலே
பள்ளிச்சிறுவர்களைப் போல மனசு சந்தோஷம்
கொண்டு விடுகிறது. வீட்டுப்பாடம், பிரம்படி,
டெஸ்ட் என்று எந்த அச்சுறுத்தலும்
இல்லையென்றால் கூட அலுவலக
வேலைகளிலிருந்து சுழன்று அந்த ஒரு நாளை நம்
விருப்பப்படி செலவிடுவது மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய
விஷயம்தானே.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளை வேறு எதற்காகவும் நான்
இழக்க விரும்புவதில்லை. மற்ற விடுமுறை
தினங்கள் என்றால் கூட அப்படித்தான். எங்கேயும்
வெளியே போகாமல் இருக்கப் பார்த்துக்
கொள்வேன். வழக்கத்தை விட அன்று முன்னமே
விழிப்பு வந்துவிடும். சுமைகள் அழுந்தாத
மனசுடன் சிறிது நேரம் படுக்கையிலேயே இருக்க
வேண்டும். பின்பு எழுந்து தூங்குவதற்கு முன்போ
முந்தைய தினங்களிலோ மனசில் உருக்
கொண்டிருந்த கதையின் பகுதியை

எழுத்ததுவங்கி விடுவேன். மற்ற காரியங்கள் அப்புறம்தான். குளிப்பது, பேப்பர் பார்ப்பது, நண்பர்களுக்கு கடிதம் எழுதுவது, புத்தகங்கள் வாசிப்பது, இடையே சமையலை ருசிப்பது என அன்றைய பொழுது கழிய வேண்டும். யாராவது நண்பர்கள் தேடி வந்து விட்டால்தான் பிரச்சினை.

போன ஞாயிற்றுக்கிழமை நடந்த ஒரு சம்பவத்தைத்தான் இங்கே நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வந்தது. எங்கள் தெருக் கோடியில் இருக்கும் முனிசிபல் குப்பைத் தொட்டிக்குள் ஒரு ஆள் பிண்மாக கிடந்தான். கொன்று அவனை அங்கே எறிந்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். கொன்றது யாரென்று தெரியவில்லை. இறந்து கிடந்தவனும் எங்கள் பகுதியைச் சேர்ந்தவன் இல்லை. விடிந்ததுமே என் மனைவி வந்து முதலில் தெரிவித்தது யாரோ ஒரு ஆள் குப்பைத் தொட்டிக்குள் தலைகீழாக நின்று கொண்டிருக்கிறான் என்று தான தெருவில் வழக் கத்திற்குமாறான சலசலப்பு கேட்ட தன் அர்த்தம் அப்போது தான் எனக்கு விளங்கியது.

அவனை போய் பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை. கும்பல் கூடும் இடங்களில் போய் நின்று வேடிக்கை பார்ப்பது எனக்கு பிடிப்பதில்லை. ஆனால் ஒரு மனிதன் குப்பைத்தொட்டிக்குள் தலைகீழாக நின்று கொண்டிருப்பது என்னை வியப்படையச் செய்தது. எழுத்தாளனாக வேறு நான் இருந்து விட்டதால் அதுபற்றி கொஞ்சம் நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்த மனிதர்களின் காரிய வினோதங்களுக்கு அளவே இல்லை. என்னவெல்லாமோ வேடிக்கை செய்கிறார்கள், சாதனை என்கிறார்கள். தன்னை முன்னிருத்திக் காட்ட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் இப்படி ஏதாவது செய்துதான் ஆக வேண்டியிருக்கிறது அவர்களுக்கு. உலகமே சர்க்கஸ் கூடாரமாக மாறி விட்டதோ என்று கூட சில நேரங்களில் தோன்றும்படி விஷயங்கள் போய்விடுகின்றன.

இங்கே ஒரு மனிதன் குப்பைத் தொட்டிக்குள் தலைகீழாக நின்று கொண்டிருக்கிறானாம். வேறு இடம் எதுவும் அகப்படவில்லை போலும். எல்லோரும் அவனைப் போய் வேடிக்கைப் பார்ப்பார்கள். இரக்கப்பட்டு அல்லது அவனுடைய சாதனையை மெச்சி சிலர் காசுகளைப் போடக்கூடும். இதை எதிர்பார்ப்பவனாகக் கூட அவன் இருக்கலாம். உடலை வருத்திக் கொண்டு இப்படி பிச்சை கேட்பது எப்படிப்பட்ட காரியம் என்று தான் புரியவில்லை. சரீரத்தை சாட்டையால் புண்ணாக்கி ரத்தம் கசியச் செய்தால்தான் மனிதனுக்கு இரக்கம் வருமா? உதவ வேண்டுமென்று தோன்றுமா

மனிதனுக்கு?

எல்லாமே பிச்சைக்கான சாகசமாக இருக்க வேண்டுமென்ப தில்லை. சுயதிருப்திக்காகவும் புகழ் வெறுவதற்காகவும், சாகசங் கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இவன் எதற்காக குப்பைத் தொட்டிக்குள் தலைகீழாக நின்று கொண்டிருக்கிறான் என்பதுதான் புரிய வில்லை. கிருஷ்ணபரமாத்மா இப்படி தலைகீழாக நின்றுதான் பாதங்களால் வானத்தை அளந்தாரோ என்னவோ, பிரார்த்தனையாக இருக்கவும் வாய்ப்பில்லை. காரணம் அருகில் கோயிலோ, சாமிகளோ எதுவும் இல்லை. தலைகீழாக நின்று சிலர் தேகப்பயிற்சி செய்வார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு சுவரோ, அல்லது சுவர் மூலையோ போதும்; இந்த நாற்றம் வீசும் குப்பைத் தொட்டிகள் அவசியமில்லை.

ஒரு வேளை நேராக நின்று நின்று சலித்துப் போனவர்கள் கூட இருக்கலாம். எங்கெல்லாம் ஒரு மனிதன் நின்று கால்கடுக்க மணிக் கணக்காக நிற்க வேண்டியிருக்கிறது!

குப்பைகளுக்கு இந்த நகரத்தில் பஞ்சமில்லை. நான் கிராமத்தில் இருந்தவரை இவ்வளவு குப்பைகளைப்பார்த்ததில்லை. நாகரீகம் வளரவளர குப்பைகளின் அளவும் பெருகிவிடுகிறது போலும். இங்கே ஒவ்வொரு வீடும், அலுவலகமும் ஏராளமான

குப்பைகளை உற்பத்தி செய்கின்றன, தினமும் அந்தஸ்துக்கு தகுந்த மாதிரி. இந்தக் குப்பைகளால் மாநகராட்சி மூச்சுத்திணறிப்போகிறது நகரத்திற்கு வெளியே தனி இடம் பிடித்து வாகனங்களில் வைத்து கொண்டு போய் கொட்டிவிட்டு வருகிறது. இதில் ஏராளமான மனிதர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

என்னுடைய நண்பர் ஒருவருடைய வீட்டுக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரதேசத்தின் வழியாகத்தான் போக வேண்டும். சுடுகாடும் குப்பை மைதானமும் இரண்டற கலந்த ஒரு பிரதேசம். குப்பை மேடுகளுக்கு நடுநடுவே கல்லறைகள். ஒரு பிணமோ அல்லது குப்பை மேடோ அங்கே எப்போதும் புகைந்து கொண்டிருக்கும்.

இதை முன்யோசித்துத்தான் பிணத்தை குப்பைத் தொட்டிக்குள் எரிந்து விட்டுப் போனார்களோ என்னவோ. குப்பைகளுக்கு நடுவே நிறைய மனிதர்களைப் பார்க்க முடிகிறது. காசிதம், பாவிதீன்கவர்கள், பாட்டில்கள், பிளாஸ்டிக் சாமான்கள் என்று பொறுக்குபவர்கள் மூட்டைகளுடன் திரிகிறார்கள். குப்பைகளைக் கிளறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவனாகக் கூட இவன் இருக்கலாம்.

உடைந்த பாட்டில்கள், நாப்

தாமரை செ. 97/17

கின்கள், மினுமினுக்கும் மாத்திரை அட்டைகள், வளையல் துண்டுகள், பேண்டேஜ் துணிகள், சிதைந்த பொம்மைகள், சிகரெட் பாக்கட்டுகள், ஆணுறைகள், அழகிய காய்கறிகள், பழங்கள், பூஞ்சைபடிந்த பிரட்டுண்டுகள்... இவைகளைப் பார்க்கும்போது இவை வெறும் குப்பைகள்தானா? என்ற கேள்வி எழும். இவைகள் குப்பைகளாவதற்கு முன்னால் எத்தனை மனிதர்களின் தேவையாகவும், ஆசையாகவும் விருப்பமாகவும், கறைகளாகவும் இருந்திருக்கும்!

குப்பைப்பொறுக்கிகள் நாள் தோறும் பச்சையான ஒரு வாழ்க்கையை அங்கே தரிசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாசியை அழுகச் செய்யும் அந்த நாற்றத்தில் நம்மால் முடியுமா? வாழ்க்கையில் புனிதமான பேருண்மை ஒன்று புதைந்திருப்பதாக நம்புபவர்கள் பிரசங்கிகளையோ, புத்தகங்களையோ தேடிப்போவதைவிட கார்ப்பரேஷன் குப்பைகளை அவதானிப்பது சிறந்தது. இவ்வளவு மகத்துவம் கொண்ட குப்பைகள் தெருவில் அனாதரவாக இறைந்து சிட்கும்போது வருத்தமாக இருக்கிறது. குறைந்தபட்சம் சுகாதாரத்தை கணுக்கில் கொண்டாவது இவைகளுக்கு தொட்டிகள் வைக்க மாநகராட்சி கருணை கூர்ந்து ஆவன செய்ய வேண்டும்.

எங்கள் வீட்டுக்குப்பைகள்

கூட தினமும் அந்தத் தெருக்கோடி தொட்டிக்குத்தான் போய்ச் சேருகின்றன; அடித்தல் திருத்தல் மலிந்த என் கதைப்பிரதிகள் உட்பட. தலைகீழாக நிற்பவன் இலக்கியவாசகனாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவைகளைப் பார்க்க நேர்ந்தால் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பான்! எப்படிப்பட்ட விபத்து இது!

எழுத்தாளன் வீட்டுக் குப்பைகளை கொட்டுவதற்கு அரசாங்கம் தனியாக தொட்டிகள் வைக்க ஏற்பாடு செய்யும்வரை அப்படிப்பட்ட காகிதங்களை எரித்து விடுவது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தேன். கேஸ் அடுப்பு உபயோகத்தில் இருக்கும் எனது வீட்டில் அவைகளை எரிப்பது ஒன்றும், அவ்வளவு சுலபமான விஷயமில்லை என்பது பிறகு தெரியவந்தது. வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரியிடம் சத்தியபிரமாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன் விறகடுப்பு வைப்பதில்லை என்று. அப்படி ஏதாவது வரம்பு மீறல் நடந்தது தெரிந்தால் உடனே முட்டை கட்டிக் கொண்டு கிளம்பி விட வேண்டியதுதான் குடும்பத்துடன். பேசாமல் அந்தக்காகிதங்களை தெருவில் போட்டுக்கூட எரித்து விடலாம். ஆனால் பலருடைய சந்தேகக் கண்களை சந்திக்க வேண்டியவரும். ஏதோ பெரிய குற்றம் செய்துவிட்டு தடையங்களை மறைப்பது போல பத்திரப்படுத்தி வைக்க அது ஒன்றும்

பொக்கிஷமும் அல்ல; கழிவு, மனக் கழிவு; வேறு எதையும் விட சகிக்க முடியாத ஒன்று.

மொட்டை மாடியில் கூட போட்டு எரித்து விடலாம். வீடுதான் பற்றி எரிகிறது என நினைத்து யாராவது தீயணைப்பு நிலையத்திற்கு தகவல் சொல்லிவிட்டால்?

அணுக்கழிவுகளை பீப்பாய்களில் அடைத்து வைத்துக் கொண்டு எங்கே கொண்டுபோய் கொட்டலாம் என்று விழித்துக் கொண்டிருக்கும் நாடுகள் நிலைதான் எனக்கும். குப்பைகள் இப்போது சர்வதேசப் பிரச்சினையாகிவிட்டன. மனிதன் கைப்பட்டஇடமெல்லாம் குப்பைகள்தான். காற்று, நீர், மண், வானமண்டலம் எல்லாவற்றையும் தான் உருவாக்கிய குப்பைகளால் நிறைத்துவிட்டான். இங்கேயும் பற்றாதென்று வேறு கிரகங்களில் இடம் தேடிப் போய்விட்டான்.

எச்சு பெரியின் குட்டி இளவரசனுக்கோ சிறுகோள் போதும் வாழ, அதையே அற்புதமாக பராமரித்துக் கொள்கிறான். அவனை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் பாவோபாப் மரங்களை களையெடுக்கிறான் எரிமலையை

சாம்பல் நீக்கி சுத்தம் செய்கிறான். அவனுக்கு அங்கே அற்புதமான ரோஜா செடியும் உண்டு. அதுதான் அவனுடைய காதலி. ஒரே நாளில் நாற்பத்தி மூன்று முறை சூரிய அஸ்தமனங்களைப் பார்க்கலாம் அவன். வேறு கிரகங்களுக்கு சுற்றுப்பயணம் செய்தாலும் கூட அவனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஒரு சின்ன ஆட்டுக்குட்டிதான்.

எச்சுபெரியோ ஆட்டுக்குட்டிக்கு ஒரு கழுத்துப்பட்டை வரைந்து கொடுக்காமல் விட்டது தான் பெரும் சோகம். குட்டி இளவரசனை அவர் நிம்மதியில்லாமல் செய்து விட்டார். ஆட்டுக்குட்டியிடமிருந்து அந்த ரோஜா மலரை அவன் எப்படி பாதுகாக்கப் போகிறானோ!

குட்டி இளவரசனை நினைக்கும் போதெல்லாம் மனம் கணக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது.

வெகுநேரம் இப்படியே யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் என் மனைவி அவசரமாக உள்ளே வந்து அந்தத் தகவலைச் சொன்னாள். குப்பைத் தொட்டியில் இருப்பவன் செத்துப் போய் கிடக்கிறான் என்று.

★

முதல் தீ

விக்ரமாதித்யன்

மூட்டியது

யார்

மூண்டது

எப்படி

மூட்டியது

ஏன்

இன்றொரிவது

எத்தனாவது

வைத்தவர்களின் வாரிசுகள்

வளர்க்கிறார்கள் விடாது

புதுசுபுதுசாகச்

சுட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது

புத்திசாலி எடுத்த தீ

தீயனைப்புப் படை திரண்டு வந்தும்

திக்கெலாம் எரிகிறது தீ

தீயை அவிக்கவும்

திராணி வேண்டும்

தீயில் வேகவும்

தெரியும் வேண்டும்

தீத் தெரிந்தவன் கவிதை

தீப் போலிராது

சீதா

புகுந்த தீ

இலங்கையை

எரித்த தீ

கண்ணகியின்

கோபத்தீ

பட்டினத்தடிகள்

பாடியதி

இன்றுமின்றுமென்று எரிகிறதுதி

எப்பொழுதும் போல,

தாமரை செ.97/21

சிவசென்ட் வான்கோ

பரந்த விடுதலை நோக்கி...

தமிழில்: கோ.ஆறுமுகம்

-வின்சென்ட் வான்கோ
தீயோவுக்கு எழுதிய கடிதம்-
சில பகுதிகள்...

தீயோ!

1. நான் குறைந்தது இரண்டு வாரமாவது மருத்துவமனையில் இருக்க வேண்டிய நிலையுள்ளது. ஒரு மாதிரியான மயக்கமும், காய்ச்சலும், முத்திரம் போகும் போது வலியும் ஏற்படுகிறது.

கடிதம் எழுதியும் சில நாட்கள் ஆகிவிட்டன. எனது நோயின் நிலைபற்றி அறியாமல் சிரமப்படுகிறேன். மருத்துவர்களும் இதுவரை கண்டறியவில்லை. மருத்துவமனையிலேயே இருக்க முடியவில்லை. வரைவதற்கு முயற்சித்தேன் முடியவில்லை. படிப்பதற்கு புத்தகங்களும் இல்லை.

கிறிஸ்தீன் மகப்பேறு மருத்துவமனையில் இருக்கிறாள். அவர்களுடைய வலியோடு ஒப்பிடும் போது ஆண்களாகிய நமது வேதனை மிகக்குறைவு. ஆண்களைவிட பெண்கள் வேதனையைப் பொறுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

மருத்துவமனைக்குப் போகும் போது அவளைப் பார்த்தேன்.

22/தாமரை செப்.97

கொஞ்சம் வேகவைத்த கறியும், சர்க்கரையும் கொண்டு வந்து தந்தாள். அவைகளும் தீர்ந்துவிட்டன. என் வேதனைக்கு அதுவும் ஒரு காரணம்.

அவளுக்கு ஊட்டம் தருகின்ற பொருள்களையும் என்னால் வாங்கித் தர முடியவில்லை.

அப்பா மருத்துவமனைக்கு வந்து என்னைப் பார்த்த பொழுது, அவருடன் பேசமுடியவில்லை. அவரது வருகையால் எந்தப் பயனும் இல்லையென்று வருத்தப்படுகிறேன். அவர் அபூர்வமாக வந்து என்னைப் பார்த்தது ஒரு கனவு போல தோன்றுகிறது. கிறிஸ்தினும், அவளுடைய அம்மாவும், அப்பாவும் மட்டும் என்னைப் பார்த்து விட்டுப் போனார்கள். தனிமையிலும் துன்பத்திலும் நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

2. திரும்பவும் எனது பணிக்கு வந்து விட்டேன்.

என்ன வேறுபாடு?

நிறைந்த வெளிச்சம்...

கிறிஸ்தினுக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. அவளைக் கண்டு வந்தது மகிழ்ச்சி தருகிறது. நிச்சயமாக ஏதோ ஒரு கறுத்த நிழல் எங்களை அழைக்கிறது.

மில்லேயுடைய உரத்த சொற்களை நான் நினைவு கூர்கிறேன். 'மனிதனின் நம்பிக்கையற்ற செயல்பாடுதான் தற்கொலைக்குக் காரணம்' தனிமையும், வறுமையும் என்னை நிரந்தரமாக சிந்திக்க வைக்கின்றன.

தியோ! எனது கடிதத்திற்கு நீ பதில் போட வேண்டும். சில நாட்கள் என்னுடன் வந்து தங்க வேண்டும். இப்போதெல்லாம் உன்னைப்பற்றி அதிகமாக சிந்திக்கிறேன். முதலாவதாக, என்னுடையதெல்லாம் உனக்குத்தான். காரணம் எனது பலமும் மகிழ்ச்சியும் நீதான்.

உன்னுடைய உதவியானது தற்காலிக சுதந்திரத்தையும் தொழிலில் ஓரளவிற்கு முன்னேற்றத்தையும் தந்தது. வேறொரு காரணத்தினாலும் உன்னைப்பற்றி சிந்திக்கிறேன். ஒரு விதமான தனிமை என்னைச் சுற்றிலும் வளருகின்றது. உலகில் வாழ வேண்டும், ஆனால் தனிமையில்தான் இருக்க வேண்டுமா?

சில நிமிடங்கள் அல்லது எப்போதாவது இப்படிப்பட்ட

தாமரை செ.97/23

சிந்தனை அலைகள் எழுவதுண்டா? எனது அனுபவம் போல உனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். நீயும் நானும் உண்மைக்கு எதிரானவர்களல்ல. காரணம் நமது தொழிலில் அதை வெளிப்படுத்துகிறோம். நமது சிந்தனையின் உள்ளீடாக கலை வளர்ந்துள்ளது. அதுதான் நாம் நிம்மதியடைய காரணமாக உள்ளது.

3. அடிக்கடி தேவையில்லாத காரியங்களை சிந்தித்து காலத்தை வீணாக்காமல் இப்பொழுதெல்லாம் அக்கறை யோடு படம் வரைகிறேன். ஒரு மாதிரி குரங்குப் புத்தியும் கலைக்குத் தேவையாகத்தான் உள்ளது. நிரந்தரமாக படம் வரைய வேண்டும். எது வந்தாலும் உண்மையான புத்தியை விடக் கூடாது.

பிறரின் கருத்தை மதிக்க வேண்டும். அதோடு நமது நோக்கமும் சிதறக் கூடாது. 'மனிதன் மனிதனாக இல்லாமல் மற்றொன்றை அலாவிச் செல்ல விரும்புகின்றான், என்ற மில்லேயின் கூற்று நினைவிற்கு வருகிறது. இவரது கூற்று சாதாரணமாகத் தோன்றினாலும் கடலின் ஆழத்தைப் போல ஆய்வுக்குரியது.

சோளாயின் புத்தகத்தினுடைய ஆன்மாவை அறிகிறேன். 'Les Haller' அழகையும், இனிமையையும் சித்தரிக்கிறது. கலையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு இயற்கையின் மேல் அன்பும் பற்றும் ஆரம்பத்திலோ படிப்படியாகவோ தென்படாமல் இருக்காது.

இயற்கையை வரைவதற்கு தன்னுடைய சக்தி முழுவதையும் பயன்படுத்த வேண்டும். உழைப்பு முழுவதையும் பயன்படுத்தி வரைவதே பிறருக்கு பயன்படும். விற்பதற்கு மட்டுமே படம் வரைவது சரியான நிலைப்பாடாகும்.

சென்ற ஆண்டு விற்பனைக்காக ஒரு படம் கூட நான் வரையவில்லையென்று நீ வருத்தப்படுகிறாய்.

கிறிஸ்தீனாவைப்பற்றிக் கேட்டிருந்தாய். கவலைப்படாதே. நீ வந்திருந்தால் எல்லாவற்றையும் நாம் பேசியிருக்கலாம். இன்னும் சில ஆண்டுகள் அவளுக்கு மருத்துவம் தேவைப்படும். எந்த காரணத்தைக் கொண்டும் கிறிஸ்தீனாவை மோசமாக நினைக்க வேண்டாம்; அவளிடம் நல்ல குணங்களும் உண்டு.

அவளுடைய குடும்பத்தினர் அவளை என்னிடமிருந்து பிரிக்கவே முயற்சி செய்கின்றனர். அவளுடைய அம்மாவைத் தவிர வேறு யாரையும் எனக்குத் தெரியாது. நான் என்றாவது ஒரு நாள் அவளை விட்டு ஓடிப்போய்விடுவேன் என்று கூறுகிறார்கள். நம்முடைய தெளிந்த அறிவு நம்மை சரியான வழி நடத்திச் செல்லும்.

நம்மால் தாய்நாட்டை விட்டு வெளியே நிரந்தரமாக இருக்க முடியாது. நம்முடைய தாய்நாட்டை நான் தாய்நாடு என்று இங்கு குறிப்பிடவில்லை. உணர்வுகளின் வெளிப்பாடும் பல இருதயங்களின் போராட்டமும் கலந்த ஒருங்கிணைந்த சிந்தனையே நான் நீ என்ற பாகுபாடு இல்லாத நிலையில் ஏற்படும் அனுபவமே தாய்நாடு.

ஒரு நாளும் அவளை சந்தேகப்படவில்லை. இப்போதும் இல்லை. இல்லவே இல்லை. பொருளாதபடிக்காரணத்தால் அவள் போய்விட்டாள் அவள் என்னிடம் மிகுந்த காதல் கொண்டிருக்க வில்லை என நான் அறிவேன் என்பதையும் நீ அறிவாய். இருந்தும் பல சம்பவங்கள் நடந்தேறி விட்டன. அவளிடம் அனுதாபப்படவும் மன்னிக்கவும் மட்டுமே முடிகிறது. மற்றவர்களை குறைசொல்ல முடியவில்லை. அவளது பழக்க வழக்கங்களை வைத்துப் பார்த்தால் அவளால் வேறு விதமாக இருக்க முடியாது. அவ்வாறில்லாவிடில் அவள் நதியில் குதித்து தற்கொலை செய்யத்தான் வேண்டும். அவளுக்கு தண்டனை அளிப்பதோ, காப்பாற்றுவதோ என்னால் முடியாது. விக்டர் யுகோவின் Les micrables நினைவுள்ளதா? பாவம் ஐந்து. அது அவளுடைய குற்றமில்லை. அவள் ஏன் இப்படி ஆனால்? ஜார்ஜ் ஸான்டுக்கு மியுஸெட்டு என்ற பெண்ணுடன் தொடர்பு இருந்ததாக அறிகிறேன். ஜார்ஜ் கடின உழைப்பாளி. ஆனால் மியுஸெட்டு கலைபற்றி அறியாதவள். ஒரு சாதாரணப் பெண். அவளிடம் ஏதோ ஒன்று இருந்தது என்பதை ஜார்ஜ் அறிந்திருந்தான். உறவில் சங்கடம் நேர்ந்தது. மியுஸெட் தெருவில் சிடந்து அழுதாள். இனி அவளை என்னால் காப்பாற்ற முடியாது என்று ஜார்ஜ் கூறிவிட்டான்.

நீ அனுப்பிய (100 பிராஸ்) பணமும் கடிதமும் கிடைத்தது. நாளை நான் குகேவின் என்ற இடத்திற்கு போகிறேன். தங்குவதற்கு இடம் கிடைத்த பிறகு முகவரி அனுப்புகிறேன். லாஹேசிலே எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்தது. அவளும்

தாமரை செ.97/25

குழந்தைகளும் வழியனுப்ப வந்திருந்தனர். பிரிகிற வேதனையைக் கூட்டியது. கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தேன். ஆனாலும் அவளது வறுமை குறைந்தபாடில்லை.

நான் அவளைப் பற்றியும், குழந்தைகளைப் பற்றியும் யோசிக்கிறேன். என்ன செய்ய முடியும்? யார்தான் வறுமையிலிருந்தும் துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபட முடிகிறது? திடீரென அவளின் மீது அனுதாபம் அதிகமாகிறது.

5. தியோ!

அவள் வீட்டு வேலை செய்து பிழைப்பதாக கடிதம் எழுதியிருந்தாள். கிறுக்கி எழுதியிருக்கும் கடிதத்தை என்னால் படிக்க முடியவில்லை. குழந்தைகள் நலமாக உள்ளனர். பல வாறு அவள் துன்பப்படுகிறாள். அவளிடம் நான் காட்டும் கருணையும் அனுதாபமும் இன்னும் இதயத்தில் நிறைந்துள்ளது.

எங்களுக்குள் தெரிவிக்க இயலாத ஒரு உறவு உண்டு என்று நம்புகிறேன். இனியும் நாங்கள் ஒன்று சேருவோம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அனுதாபம் நிச்சயமாக காதல் அல்ல. ஆனாலும் அனுதாபத்திலும் காதல் உணர்வுகள் இருக்கக் கூடாது என்பது பொருள் அல்ல.

பணத்தை குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. ஆனாலும் ஓநாய்களை எனக்கு புரிவதில்லை. அப்பாவும், அம்மாவும் என்னுடன் நெருக்கமாக யோசனை இல்லாமல் பழகுகிறார்கள். நானும் பொலிவற்ற ஒரு நாளைப் போல விரும்பத்தக்க நிலை இல்லாவிட்டாலும் அவர்களை நேசிக்கிறேன். ரயிலிலிருந்து இறங்கும் போது அம்மாவிற்கு காலில் அடிபட்டது ஆனால் இடுப்பில் அடிபட்டு விட்டதாக அப்பா சொன்னார். இரவில் அம்மா சிரமப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. குணமடைய பணமும் நிறைய செலவாகும்.

அம்மாவிற்கு உதவி செய்து கொண்டு வீட்டில் இருப்பதும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். தற்போது நம் பெற்றோர்களுக்கு என் மீது அன்பு அதிகமாகின்றது.

என்னையும் மார்கோபைகேமானியும் சேர்த்து பேசியதால், அவள் மருந்து சாப்பிட்டு தற்கொலைக்கு முயற்சித்தாள். அவளது மனநிலை பற்றி சகோதரர்களுடன் பேசினேன். ஆனால் அவர்கள் இரண்டு ஆண்டு காத்திருக்க வேண்டும்

என்று கூறினார்கள். நான் காத்திருக்க முடியாது. திருமணம் நடத்துவதாக இருந்தால் உடனே நடத்த வேண்டும் என்று கூறினேன்.

நீ மதாம்பொவாரி படித்திருக்கிறாயா? அவர் மனக்கவலைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார்? சாதி பற்று என்பது என்ன? என்ன சமூகம் இது? நல்ல மனிதர்களால் இதை எப்படி பின்பற்ற முடிகிறது? சமூகத்தை பைத்தியக்கார மருத்துவ மனையாக மாற்றுவது இங்கே நடைபெறுகிறது.

தலைகீழான உலகம்!

கடந்த இரண்டு வாரங்களாக பாதிரியார்கள் எனக்கு தலைவலியை உண்டாக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களோடு நான் பழக்கக் கூடாதாம்! அதுவும் அவர்களை கீழ் சாதிக்கார்கள் என்று சொல்லும் போதே ஏற்படும் வெறுப்பை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. அவர்களைப் பற்றிய படங்களை நான் வரையவும் கூடாதாம்! நான் ஒலியம் வரைய ஒரு கர்ப் பிணிப் பெண் மாடலாக இருக்கிறாள். அதில் எனக்கு பங்குள்ளதாக சந்தேகிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவளிடமிருந்தே அதைத் தெரிந்து கொண்டேன். இந்த பேச்சுகளுக்கு பாதிரியாரும் ஒரு காரணம் என்பதை அங்குள்ளவர்களும் புரிந்து கொண்டனர். நான் படம் வரைய உதவிநல்கும் (மாடல்) மனிதர்களுக்கு பணம் கொடுத்து தடுத்தும் கிறித்துவர்களால் இயலாமல் போய்விட்டது.

நீ திடோவினை குறித்து எழுதியது மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. வால்டேரின் கடிதத்தை படிக்கும் போது பொருள்களின் வெளிச்சத்திலும், சக்தியிலும் நாம் ஈர்க்கப்படுகிறோம். அவர் போராட்டத்திலும் கலந்து கொண்டவர் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. தலைமையேற்று நடத்தியிருக்கிறார். நான் இன்னும் வீட்டு வாடகை கொடுக்கவில்லை. சிலர் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகுவதில்லை. சாமியார்களின் தொல்லை அவர்களை மௌனமாக்கியுள்ளது போல் தோன்றுகிறது.

அன்வேர்ஸில் வந்த பிறகு முன்று முறை சூடான உணவு கிடைத்தது.

கம்பீரமானதும் உன்னதமானதுமான பெரிய ஆலயம் வரைவதைவிட மனிதர்களின் கண்களை வரைவதற்கு எனக்குப் பிடிக்கிறது. மனித உயிர்களைப் போல தெருவிலுள்ள பெண்களின் சகிக்க முடியாத பார்வையும் எனக்குப் பிடிக்கிறது.

தாமரை செ.97/27

எனது உடல்நிலைப் பற்றி எனக்கு புரிந்து விட்டது. நான் மருத்துவரைப் பார்த்தேன். என் உடல்நிலை பற்றி நான் சொல்வதற்கு முன்பாகவே அவரே சொன்னார். நான் இரும்பு வேலை செய்பவனாம்! இது எனக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தது. எனது உடலின் தோற்றம் தான் அதற்குக் காரணம்.

இளம் பருவத்திலேயே அதிகார அறிவும் பருவ முதிர்ச்சியும் அடைந்துவிட்டதாக எண்ணுவது தன்னையே வஞ்சித்துக் கொள்வதாகும். நான் நானாக இருப்பதற்குக் காரணம் எஃகுத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் பாட்டாளியைப் போல் நான் என் உடலை வருத்திக் கொண்டதே. ஒருவனை இந்த அளவுக்கு கடின உழைப்பாளியாக மாற்றுவது அவ்வளவு எளிய செயலன்று.

கடுமையான பல்வலி, எட்டு பத்து பற்கள் போய்விடும் போல தோன்றுகிறது. நான் நல்ல மருத்துவம் செய்யா விட்டால் மரணத்தை நெருங்கிவிடுவேன் என்று நினைக்கிறேன். அதிலும் மற்ற கலைஞர்களைப் போல பைத்தியக் காரனாகி விடுவேன் என்று தோன்றுகிறது.

துர்கனேவின் படைப்புகளை இதுவரை நான் பழக்கவில்லை. ஆனால் துர்கனேவின் வாழ்க்கையைப் பற்றி ரசமான கட்டுரை ஒன்று படித்தேன். தோடேரின் போல மாடல்களைப் பயன்படுத்தி எழுதி இருந்தார். நாலைந்து மாதிரிப்பெண்களை ஓர் உருவமாக்குவதும்; கலை கலைக்காக, சக்தி சக்திக்காக, வேலை வேலைக்காக என்ற தத்துவம் அவருடைய வாழ்வில் அதிகமான பங்கு பெற்றுள்ளதாக அறிகிறேன். தயவில்லாத சமூகத்தில் பட்டறிவை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு கோண்கூர் சகோதரர்கள் வழிகாட்டியாய் உள்ளனர்.

பாரீசில் வந்து நீயும் தங்க வேண்டுமென்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டதில் நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எனது தொழிலில் உயர்ந்து விடுவேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உள்ளது. நாம் ஒன்று சேர்வதற்கு இதுவே வழியாகும்.

சோளையும், கோண்கூர் சகோதரர்களும் வளர்ந்த குழந்தைகளின் களங்கமற்ற உள்ளத்தை நேசிக்கிறார்கள். துர்கனேவும் தோடேற்றும் உறுதியான லட்சியமில்லாமல் எதையும் செய்வதில்லை. தம்மைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்தே அவர்கள் செயல்படுகின்றனர். அவர்கள்

காரணகாரியங்களில் பகல் கனவில் மூழ்கியிருக்கும் பொதுமக்களை பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் நம்பிக்கைக்குரியவர்களல்ல. உன்னதமான கொள்கையின் ஆரம்பிக்கும் அனைத்து போராட்டங்களும் இறுதியில் முடிவு பெறாமல் போவதை இந்நூற்றாண்டின் வரலாற்றில் பார்க்க முடிகிறது. கொள்கைகள் முழுமையைப் பெறத் தக்கவைதான். ஆனால் முழுமை பெற்றுவிட்ட கொள்கைகள் வெற்றியை அடைய முடியாது.

செடி கொடிகள் பூமியில் வளர்க்கப்படுகின்றன. வேர் பிடித்து உயிர் வாழ்கின்றன. மீண்டும் பெண்களைப் போல வாழ்வில் கட்டுப்படுகின்றன. மனிதர்கள் காதலிக்கின்றனர். துன்பப்படுகின்றனர். டெலகிராயைப் போல இறுதியில் புன் சிரிப்புடன் சாகிறார்கள்.

நான் ஜூன் மாதத்திற்கு முன்பாக பாரிசில் வந்து தங்குவதற்கு உதவி செய்ய முடியுமா என்று யோசித்துப் பார். நான் முன்பே உன்னிடம் சொன்ன பலவித காரணங்களினால் விரைவில் அங்கு வந்துவிட நினைக்கிறேன். நான் இந்த முடிவுக்கு வந்ததற்காக நீ வருத்தப்படலாம். சிந்தித்துத்தான் முடிவு செய்தேன். மதியமோ அதற்கு முன்பாகவோ லூவ் பொருட்காட்சியில் இருப்பேன். நீ Sall carre என்ற இடத்திற்கு எப்போது வருகிறாய் என்பதை எழுதவும்.

நான் தம்பிரான் கல்லறைக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு போகாவிட்டால் என்னை பயந்தவன் என்று எல்லோரும் நினைப்பார்கள்.

டெகாத்தோரியுடன் பேசினேன். இந்நிகழ்ச்சியினால் அவளை தவறாக நினைக்கவில்லை. இப்பிரச்சினையை தீர்க்க வேண்டியது அவளது கடமையாகும். சண்டை போட்டது நான்தான் என்று எண்ணுகிறாள். உண்மையில் அவள்தான் என்னைத் தூண்டி விட்டாள்.

நீ வரும் வரை நேரத்தை கழிப்பது எப்படி என்று தெரியவில்லை. ஆனியேர்சில் நான் படம் வரையத் துவங்கிய பொழுது என்னிடம் பல படங்கள் இருந்தன. இந்த குழப்பமான மனநிலையில் என்னால் சரிவர வேலை செய்ய முடியவில்லை.

தாங்கியின் மனைவியுடன் சண்டைப்போட்டேன். என்னுடைய இந்த துன்பத்திற்கும் குழப்பத்திற்கும் அவள்தான் காரணம். தாங்கி அமைதியானவன். அதனால்தான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

மிகச் சிறந்த ஓவியங்களுக்கும் கூட அதன் உண்மையான விலை சிட்டவில்லை என்பது வேதனையளிக்கிறது. உனது திருமணம் நல்லபடியாக நடந்தால் அம்மா மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவாள். உனது உடல்நலத்தையும், வேலையையும் கவனமாக பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுகிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரை திருமணம், குழந்தைகள் என்பன எட்டாக்கனவாகவே உள்ளன. முப்பத்தைந்து வயதிலேயே இந்நிலைக்கு வந்ததை நினைத்து வருத்தப்படுகிறேன். சில நேரங்களில் இக்கலைத் தொழிலின் மீதே வெறுப்புத் தோன்றுகிறது.

கலையோடு கூடிய விருப்பம் பாலின உணர்விற்கு வித்தாக அமைவதால் கலை நசுக்கப்படுகிறது என அன்று ரிட்வீன் சொல்லிச் சென்றது நினைவிற்கு வருகின்றது. உண்மையான காதல் கலையின் மீது வெறுப்பை வளர்த்து விடுகிறது. டெகாத் தோரியின் செயல் வேறுவிதமாக இருக்கும். அவள் மீது அன்பு செலுத்துகிறேன். அவளுக்கும் என்மீது அன்பிருக்கும் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். இப்போது அவள் குழப்பத்தில் இருக்கிறாள். மேலும் வேலையிலிருந்து நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளாள். அவள் நோயும் துன்பமும் நிறைந்தவளாக இருக்கிறாள், இதைப்பற்றி வெளியிலும் சொல்ல விரும்பவில்லை. கர்ப்பத்தை களைத்து விட்டதற்காக குறை சொல்லவில்லை. அவள் குணமாகி வரும்போது நான் தொல்லைப்படுத்தியதாக அவள் நினைத்து விடக்கூடாது.

தராஸ்கோன் செல்வதற்கு முன்பாக பீமாகாரத்தில் வசீகரமிக்க மஞ்சள் பாறைகளைக் கண்டேன். அழகும், விசித்திரமும் கலந்த அவ்வுருவப் பாறை அடுக்குகள் கம்பீரமானவை.

அதிசயமான சிவந்த பூமியில் திராட்சைக் கொடிகள் வளர்ந்திருப்பதைக் கண்டேன். மலைகள் மாந்தண்ணீப் பூக்களை அணிந்து நிற்கின்றன. அதன் பின்னணியில் வெண்பனி முடிய உயர்ந்த மலைகளையும் ஐப்பான் படலங்களைப் போல ஒளிமயமான நீலவானத்தை காண முடிகிறது.

இங்குள்ள வாழ்க்கை எதிர்பார்த்தது போல வசதியாகவே உள்ளது. இரண்டு போன்று கோட்டோலியங்கள் மட்டுமே

வரைய முடிந்தது. எனது இரத்த ஓட்டம் புத்துணர்ச்சியை பெற்றுள்ளது. பாரிசில் இருந்த போது இப்படி உணர முடியவில்லை.

கோகனின் கடிதம் கிடைத்தது. இரண்டு வாரம் உடல் நலக்குறைவாய் இருந்ததாக எழுதியிருந்தார். அவர் புத்தி குறைந்தவர். கடன் அதிகம் உண்டு. நீ தொல்லைப்படுவாய் என்று கருதி அவரது படங்கள் ஏதாவது விற்றுள்ளதா என்று என்னை கேட்டு எழுதியுள்ளார். பணத் தேவை கருதி படத்தின் விலையைக் குறைத்தும் விற்க வேண்டுகிறார். தெர்ஸிடிகினுக்கு ஒரு படம் வேண்டுமாம். எனது பெயரில் வரும் கோகனின் கடிதங்களை நீ படித்து பார்க்க வேண்டும். அப்போது நீ எளிதாக புரிந்து கொள்வாய். அவருடைய கடல் ஒவியத்தை காட்சிக்கு நீ வாங்கினால் அவருக்கு அது உதவியாக இருப்பதோடு அமைதியையும் அளிக்கும்.

எங்களில் பலருக்கும் எதிர்காலம் என்பது சிறப்பாக இருக்குமென தோன்றவில்லை. இறுதியில் வெற்றி பெற முடியுமென நம்புகிறேன். அதன் நன்மையையும் பயனையும் ஒவியர்களால் அனுபவிக்க முடியுமா? வாழ்வில் இன்பமான நாட்கள் அவர்களுக்கு கிடைக்குமா?

கியோம் (வில்யம்) சக்ரவர்த்தியின் மரணம் குறித்து நீ என்ன நினைக்கிறாய்? பிரான்சில் அது பெரிய பிரச்சினையை உருவாக்குமா? பாரீஸ் அமைதியாக இருக்குமா? எனக்கு சந்தேகமாகத்தான் இருக்கிறது. ஒவிய விற்பனையை இது எவ்வாறு பாதிக்கும்? அமெரிக்காவில் படங்கள் விற்கும் உரிமை ரத்து செய்யப்படலாம் என்று கேள்விப்பட்டேன் உண்மைதானா?

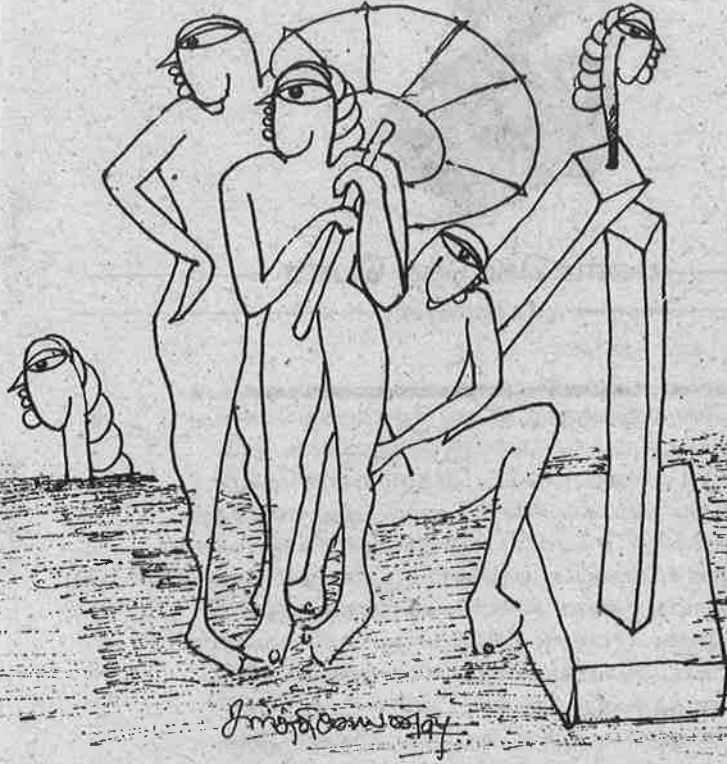
ஒவியம் விற்பவர்கள் வாங்குபவர்களுக்கு இடையில் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள இயலுமா? விற்கப்படும் படங்களின் தொகையில் ஒரு பங்குத் தொகை கிடைக்க வழிவகை உண்டா?

ஒவியர்கள் தங்களுக்கென ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்தி, அதன் மூலம் விற்க பணத்தை பிரித்துக் கொள்வது நல்ல ஏற்பாடாக எனக்குத்தென்படுகிறது. சங்கமானது குறைந்தளவு அவர்களின் வேலைக்கும் வாழ்வில் நிலை பெறுவதற்குமாவது உத்தரவாதம் அளிக்காதா என்ன?

நானும் என் சகாக்களும் சில மனிதர்களும்

என்.டி.ராஜ்குமார்

பாம்பு பிடிக்க போவார்கள்
 சிலர் குறி சொல்லப்போவார்கள்
 சாக்கடை மண்ணரித்து தங்கப்பொடி தேடுவார்கள்
 அறுத்துக் கீறிய அனாதை பிணத்தை
 ஓலைப்பெட்டியில் கெட்டி
 முனிசிபாலிட்டி விலைக்கு கொண்டு செல்வார்கள்
 கஞ்சா அபின் மடியில் வைத்து
 தெருத்தெருவாய் விற்பார்கள்
 இரும்பு பித்தளை தகரம் குப்பியென
 ஆக்கர்பொறுக்குவார்கள்
 பெண்டுகள் சில சமயம்
 இரவுத்தொழிலுக்கு செல்வார்கள்
 கூத்தும் குரவையும் குண்டாமண்டித்தனமுமாய்
 வாழ்க்கை ஓடும் அதன் பாட்டிற்கு
 அரிசிவாங்க காசு கிடைத்தாலே போதுமானது
 மண்புழுத்தோண்டி
 குளத்துமீன் ஆற்றுமீன் பிடிப்பர் தூண்டிலிட்டு சில நேரம்
 ஹோட்டல் உரக்கிடங்கிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட
 கோழித் தலைகள் மணக்கும் சட்டியில்
 சாராய போதையில் சிலரிதை
 காசு கொடுத்தும் வாங்குவதுண்டு
 மூக்குமுட்ட குடித்த நாக்கு எப்போதேனும்
 காக்கையிறைச்சி எலிக்கறி பன்னியிறைச்சி
 திண்ணை ஆசை படும்போது
 செல்வதிந்த நண்பர்கள் வீட்டுக்குத்தான்

_____முகம் சுழித்துக் கொண்டே
_____தெரிந்த மனிதர்கள் கேட்பார்கள்
_____என்னடே
_____பொறும்போக்கு பயலுகளுட்டையெல்லாம்
_____பழக்கவழக்கம் வைத்திருக்கிறாயே-

தாமரை செ.97/33

பணம் கொடுத்த பெண்

மீதரகனேசன்

பாஸ்கரனுக்கு நூறு ரூபாய் தெரலைந்து போனது ரொம்பவும் சங்கடமாக இருந்தது. சட்டை பை, வேட்டி முந்தி, ஷெல்ப், புத்தகம் என்று தேடிப் பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை. அஞ்சு பத்து என்றாலும் பரவாயில்லை. சம்பள நாளாக இருந்தாலும் இவ்வளவு தூரம் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டான். ஒண்ணப் போட்டு ஒண்ண சமாளிச்சிக்கிடலாம். அதுவும் அவனுடைய பணமும் கிடையாது. போகிறவனைக் கூப்பிட்டு பெரியம்மா தான் கொடுத்தாள் “இந்த பணத்த சப்புத்தாய்க்கிட்டக் கொடுத்துடுலே” என்றதும் வாங்கி சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டாள். பாக்கட்டில் சில்லரைக்காசு, ஐந்து ரூபாய் தாள், ஒரு அட்ரஸ் எழுதிய சின்னப் பேப்பர் மட்டும் தான் இருந்தது. வரும்போது சைக்கிளை போஸ்ட் ஆபீஸ் பக்கம் நிறுத்தி பூட்டினான். ரெண்டு இன்லெண்ட் லெட்டரை வாங்கி வீடு வந்து சேர்ந்தான். வீட்டில் கோமதி இல்லை. பிள்ளைகள் ரெண்டும் பள்ளிக்கு போய் விட்டனர். சட்டையை கழற்றி

ஹேங்கரில் தொங்கவிட்டான். பனியன் நனைந்து போய் இருந்தது. கொடியில் கிடந்த துண்டை எடுத்து மேலே துடைத்துக் கொண்டான். டிரான்சிஸ்டரைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு பாட்டுக் கேட்டான்.

வலது உள்ளங்கையில் மீன்களை அடக்கி வைத்துக் கொண்டு கோமதி வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். மீன்களில் கொஞ்சம் குருத்து மணல் ஒட்டி மினுமினுப்பாய் இருந்தது. அன்னைக்குத்தான் பிடித்துக் கொண்டு வந்த மீன்கள் அது. அதனால் வாடை இல்லை.

“நீங்க அப்பமே வந்திட்டிங்களா?” என்றான்

“ம்”

“மீன் வெலையப் பாத்திங்களா? இந்த சாளை மீன் ரூபாய்க்கு ரெண்டு சொல்றாங்க! துண்டு மீனெல்லாம் ரொம்பக் கிராக்கி. கிட்டத்துலப் போகமுடியாது: மீன் வாங்காமே வந்திடலாமனுதான் பாத்தேன். என்ன செய்ய? மீன் சாப்பிட்டு ரொம்ப நாளாகுதுன்னு தான் இந்த சாளைய வாங்கிட்டு வந்தேன். சரி லட்டர் வாங்குனீங்களா?”

“ம்”

“அப்பம் அப்பா வர்றதுக்குள்ள ஒரு கடித்த எழுதிப் போட்டிருங்க” என்று மீன்களை சட்டியில் போட்டுவிட்டு, பரணில் இருந்த அலுமினியப் பரணையை எடுத்துக் கொண்டே சொன்னாள் கோமதி.

பாஸ்கரன் எழுந்தான். வேட்டி அவிழ்ந்தது. இருக்க கட்டிக் கொண்டு லெட்டரையும் பேனாவையும் எடுத்து கடிதம் எழுத உட்கார்ந்தான். அப்பத்தான் ரூபகம் வந்தது. பெரியம்மா ரூபாய்க் கொடுக்கச் சொன்னாளே என்று சட்டைப் பைக்குள் விரல்களை விட்டுப் பார்த்தான். சில்லரைக் கிடந்தது. வெறும்தாள் இருந்தது. நாலாய் மடித்த நூறு ரூபாய் மட்டும் காணும். திக் கென்றது. பதட்டப்பட்டான். சட்டையை உதறினான். குனிந்து குனிந்து தேடினான். இரைச்சலாய் கேட்கும் டிரான்சிஸ்டரை ஆப் செய்தான். பாட்டுச் சத்தம் நின்றதுமே, மீனை ஆய்ந்துக் கொண்டிருந்த கோமதி, நிமிர்ந்துப் பார்த்தாள். அவனுடைய முகம் ஒரு மாதிரி இருப்பதைப் பார்த்ததும், “என்னங்க தேடுறீங்க?” என்றாள்.

“ஒண்ணுமில்ல” அவளைப் பாராமலே பொய் சொன்னான்.

கோமதிக்கு சந்தேகம் வந்தது. கையை கழுவிக்கொண்டு எழுந்தான். ஈரத்தை உதறி துடைத்துக் கொண்டே, “என்ன தேடுறீங்க. எங்கிட்டே மறைக்காமே சொல்லுங்க” என்றாள்.

“பெரியம்மா சீட்டு பணம் கொடுக்கச் சொல்லி நூறு ரூபா தந்துச்சு. அதக்காணும்!”

“என்ன நூறு ரூபாயைக் காணுமா!” அவளுக்கு பதட்டம் அதிகமானது. “நல்லா தேடிப் பாத்தீங்களா?” என்றாள். பள்ளி

திறந்த பிறகு செலவு அதிகம். பிடித்தம் போக அவன் கொண்டு வருகிற சம்பளம் குடும்பம் நடத்தக் காணவில்லை. ரெண்டு மாசமாக கையை பிடிக்கிறது. இந்த நேரத்திலையாபுருஷன் நூறு ரூபாயைத் தொலைக்கணும்?

“எங்கையும் விழுந்துட்டா?”

“தெரியல!”

“அப்பப் போய் பாத்துட்டு வாங்க”

“நா வந்து அரை மணி நேரமாச்சு அது வரைக்குமா ரோட்டுலக் கிடக்கப் போவது?”

“ஏன் வீட்டுக்கு வந்ததும் பணம் வாங்கிட்டு வந்தோமேன்னு அக்கறை வேண்டாமா? இங்க என்னமோ காசு பணம் கை நிறைய வைச்சு செலவு பண்ணுற மாதிரியில் நூறு ரூபாயைத் தொலையக்கொடுத்துட்டு வந்து நிற்கிறீங்க.. போங்க..போங்க.. சைக்கிளை எடுத்துக்கிட்டுப் போய் பணம் கீழே கிடக்கான்னு பாத்துட்டு வாங்க”

பாஸ்கரனுக்கு அதுவும் வாஸ்தவமாகத்தான் பட்டது. எதுக்கும் ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு வந்து விடலாம் என்று வராண்டாவில் நிறுத்தி இருந்த சைக்கிளை எடுக்க வந்தான். அப்பத்தான் வந்து வராண்டாவில் உட்கார வந்தாள் கனி. அவளைக் கண்டதும் ஒதுங்கி உட்கார்ந்தாள். பக்கத்தில அலுமினியப் பாளையம், கொண்டி கழன்ற

எவர்சில்வர் தூக்குச் சட்டியும் இருந்தன. அவளைக் கண்டால் பாஸ்கருக்கு பிடிக்காது. மூதேவி இங்க ஏன் வந்து உட்கார்ந்திருக்கு என்று நினைப்பான். அவளிடம் பேச்சு வைத்துக் கொள்ள மாட்டான். அவளைப் பற்றி கோமதியிடம் வெறுப்புடன் சொல்வான். அவள் தான் கனியை இங்கே உட்கார அனுமதித்திருந்தாள். அவள் உட்கார்ந்தயிடம் ஒரு மாதிரி வாடை அடிக்கிறது என்பான்.

கனியும் அப்படித்தான் இருப்பான். முனிசிபலில் மாத சம்பளம் அவளுக்கு. இந்த வார்டில் அவள் தான் கக்கூஸ்கள் அள்ளுகிறாள். கக்கூஸ் அள்ளி விட்டு போனால் கூட அவளை பற்றி பாஸ்கர் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டான். அவள் வேலையை அவள் பார்க்கிறாள் என்று இருந்திருப்பான். வழக்கமாக கக்கூஸ்களை எடுத்துவிட்டு, அந்த ஒன்பது வாடகை வீட்டுக்கும் உள்ள ரெண்டு பொது கழிப்பறைகளையும் தண்ணி எடுத்து ஊற்றி சுத்தம் செய்துவிட்டு, “அம்மா... கக்கூஸ் கழுவியாச்சு... வீட்டுக்கு ரெண்டு ரூபா கொடுங்க” என்று காம்ப்லயண்டை சுற்றி வருவாள். அது மட்டும் தான் என்பதில்லை. “பழையது எதுவும் இருக்கா?” என்று சட்டியை ஏந்துவாள். கிழிந்த சேலை, சட்டையை பிச்சை எடுப்பாள். பிறகு எப்படி பாஸ்கருக்கு கனியை பிடிக்கும்?

பாஸ்கர் அவளை பார்க்காமலே சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு காம்பவுண்டுக்கு வெளியில் வந்தான். மட்டக்கடை தெருவை தாண்டி, போஸ்ட் ஆபீஸ்க்கு போனான். ஒரு வேளை சைக்கிள் நிறுத்திய இடத்தில் கிடக்குமோ என்று பார்த்தான். ஊஹும் பணத்தை காணும். வெளியில் சொன்னால் வெட்கம், இவ்வளவு பெரிய மனுஷனுக்கு கவனம் வேண்டாமா? என்று யாரும் கேட்பார்கள். சங்கடமாக இருந்தது. வெறுப்புடன் சைக்கிளை மீதித்து வீடு வந்து இறங்கினான்.

அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்ததுமே கோமதிக்கு தெரிந்து போயிற்று. பணம் அவ்வளவு தான், இனிகிடைக்காது என்று கை வேலைகளை அப்படியே போட்டு விட்டு வராண்டாவுக்கு வந்தாள். களி எதிர்த்த வீட்டு ரேணுகாவிடம் சட்டியை நீட்டி பழையது வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மௌனமாகவே சைக்கிளை வெளியில் நிறுத்திவிட்டு தலை குனிந்தபடியே வீட்டுக்குள் வந்தான் பாஸ்கரன். பதட்டத்தையும் குழப்பத்தையும் சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டான். அவளருக்குத்தான் தாங்க முடியவில்லை. இப்படி பணத்தை தொலைச்சிட்டு வந்து நிற்கிற புருஷனை என்ன செய்ய? “பணம் சிடைக்கலையா?” என்றான்

“இல்லை...”

“நம்ம எவ்வளவு கஷ்டப்

படுறோம்? கொஞ்சமாவது பொறுப்பு இருக்கா உங்களுக்கு? இருந்தா இப்படி பணத்த தொலைச்சிட்டு வந்து நிற்பீங்களா? ஒரு சாமாணை விலை பேசி வாங்கத் தெரியுமா உங்களுக்கு? கொடுத்த பணத்தையாவது ஒழுங்கா வீடலக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறீங்களா...ம்... எல்லாம் எந்தலையெழுத்து?”

“ரூபாய் தொலைஞ்சுப் போச்சு. அதுக்கு என்னை என்னச் செய்ய சொல்லுற?”

“ஆமா...ஆமா... இந்த அதட்டலுக்கும் உருட்டலுக்கும் ஒரு குறைச்சலும்ல்ல.”

“அப்பம் நான் வேணும்னு தொலைச்சேங்கிறியா?”

“நீங்க வேணும்னு தொலைச்சீங்களனு சொல்லல.. உங்களுக்கு கவனம் காணாது. பணத்து அருமை இன்னும் தெரியல. ஜனங்க ஒருபத்து ரூபாய்க் காசுக்குத்தான் நாய் படாத பாடு படுறாங்க.. எவளோ ஒருத்தி வீட்டுல இருக்கா, எப்படியும் சமாளிப்பான்னு நீங்க நெனக்கிறீங்க”.

“என்னமோ நான் வேலைக்கு போகாமே சுத்திக்கிட்டு வருகிற மாதிரியும். நீ தான் வீட்டெ நிலை நிறுத்துகிற மாதிரியுல்ல பேசுற?”

“கோபப்படாதீங்க.. இப்பம் பணத்தைக்காணும். அதுவும் நம்ம பணமா? சந்திரம் மைனி சீட்டு பணம் அடைக்கணும் என்ன

செய்யப்போறீங்க?”

பாஸ்கரன் பேசவில்லை. தலையில் கையை வைத்து உட்கார்ந்து கொண்டான். கோமதிக்கு தான் எரிச்சலாய் இருந்தது. எதிலையும் ஒரு பொறுப்புக் கிடையாது. எதை செய்தாலும் அலட்சியம். ஒண்ணுக்கு ரெண்டு பிள்ளைகளாச்சி. குடும்பம் இருக்கேன்னு அக்கறை வேண்டாமா? என்று வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டான். அதை இப்பம் காட்ட வேண்டாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டவளாய், அவனை அண்ணாந்துப் பார்த்தான்.

“என்னங்க..இப்படி உக்கார்ந்திருந்தா பிரச்சனை தீர்ந்து போகுமா?”

“இப்ப என்னை என்ன செய்யணும்கிற?”

“போய் யார் கிட்டையாவது நூறு ரூபாய் கைமாத்து வாங்கிட்டு வந்து கொடுங்க”

“யார்கிட்ட பணம் பொரட்டச் சொல்வூற”

“நீங்க தானே ஆம்பள. நாலு பேர்க்கிட்ட பழகிற ஆளு. நா யார்க்கிட்ட போய் கேட்க முடியும்?”

“நான் போய் கேட்டவுடனே நூறு ரூபாய் தருகிற பிரண்ட் யாருமில்லையே...”

“வீடல் மாதிரி தான் வெளி லேயும் இருப்பீங்க.. பெறவு யாரு உங்கள பிரண்டாமதிப்பா?”

“ஏன்டி நீ ரொம்ப பேசுற?”

“இதுல பேசுறதுக்கு என்ன இருக்கு? அததான் நூறு ரூபாயைக் காணம்னு வந்து நிற்கீங்களே. சரிபக்கத்து மாடி வீட்டுல புதுசா குடி வந்திருக்கிறவங்க ரொம்ப நல்லவங்களாம். அடுத்த வீட்டு கல்யாணியக்கா கூட அந்த வீட்டுக்காரர்கிட்டதான் நூறு ரூபாய் அன்னைக்கி கைமாத்து வாங்கிட்டு வந்தாங்க. போனவுடன் கொடுத்தாராம்”.

பாஸ்கரனுக்கும் அந்த பெரியவரை நன்றாக தெரியும். அன்று வேலை விட்டு மட்டக் கடை பஜாரில் நின்று டீ குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவரும் பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளையார் கோவிலுக்கு போய் கும்பிட்டு நெத்திப் பொட்டில் பளிச்சென்று திருநீர் பட்டையோடு அருகில் வந்து நின்றார். டீ வாங்கி பருகும் போது. “தம்பி ஒங்களுக்கும் இந்த தெருதானா?” என்று விசாரித்தார். அவனும் சொன்னான். பக்கத்தில் நின்றவன் கடன் கேட்டான். உடனே மணி பர்ஸ்சை திறந்து பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்தார். “வெளியே எங்கையும் போனாலும் எப்பமும் எங்கிட்ட பணம் இருக்கும்!” என்றார். “ஒங்களுக்கு எதுவும் கஷ்டம்னா எங்கிட்ட வாங்க. தரேன்” என்று சொல்லி வைத்தார். அவரிடம் போய் கடன் வாங்கும் கஷ்டம் இது வரை வந்ததில்லை. இப்பம் நூறு ரூபாய்க்கு கஷ்டம் வந்துவிட்டது. அவரிடம் போனால் சிடைக்கும் என்று நம்பினான். இந்த ஆறுதலே

பெரிய விஷயமாகப்பட்டது.

உடனே புறப்பட்டான். இப்பமும் எதிரில் களி தான் தென்பட்டான். பற்களை நற நற வென்று கடித்துக் கொண்டான். இவ்வளவு நேரமும் வீட்டுக்குள் பேசிக் கொண்டிருப்பதை கேட்டுக் கொண்டிருப்பாளோ? கேட்டால் நமக்கென்ன என்று சமாதானப்பட்டுக் கொண்டான். விறுவிறுவென்று படி இறங்கி நடந்தான்.

காம்பவுண்ட்டுக்கு எதிரில்தான் மாடி வீடு. வீட்டை நோக்கி நடக்கும் போதே பணம் கிடைக்க வேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டிக் கொண்டான். வீட்டு வாசலில் ஒரு பெண் குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் மண் குவியல். கோபுரம் கட்டிக் கொண்டிருந்த பாப்பாவின் மீட்டம், “வீட்டில் யார் இருக்கா?”

என்று விசாரித்தான். திரும்பிப் பார்த்தாள் குழந்தை. அம்மாவும் அப்பாவும் இருக்கிற விபரத்தை சொல்லிவிட்டு மணல் கையோடு வீட்டுக்குள் ஓடிப்போனாள். தயக்கத்தோடு வேட்டி முனையில் முகத்தை துடைத்துக் கொண்டு நின்றாள் பாஸ்கரன்.

வீட்டுக்குள் இருந்து சிவப்பாய் ஒரு பெண் வந்தாள். சுருக்கமாக தான் யார் என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டான். அவளும் சிரித்தாள். “அப்படியா உள்ளே வந்து உக்காருங்க. அவுங்க குளிச்சிட்டிருக்காங்க” என்றாள்.

பாஸ்கரன் தயங்கி தயங்கி ஹாலில் கிடந்த சோபாவில் உட்கார்ந்தான். ஒரு முலையில் புத்தம் புதிய டி.வி. அந்த பெண்பட்டனை தட்டிவிட்டு போனாள். கலர் கலராய் பெண்கள் ஆடி

னார்கள். பாஸ்கரனுக்கும் 14 இஞ்சில் ஒரு பிளாக் அன்ட் ஓய்ட் டி.லி. வாங்கி வீட் வேண்டுமென்று ரொம்ப நாள் ஆசை. பணம் தான் கைகூடவில்லை. இப்பம் பணம் கிடைக்குமா என்றவுடன் குழப்பமாக இருந்தது. திரும்பித் திரும்பி உள்ளே பார்த்தான்.

அப்போது ஈரத்தலையை தேங்காப்பூ துண்டால் துவட்டிக் கொண்டே வந்தார் வீட்டுக்காரர்.

“பாஸ்கர் வாங்க. என்ன காலையிலே திடீரென்று...”

“ஒண்ணுமில்ல சார். ஒரு அவசர ஜோலிக்கு நூறு ரூபாய் தேவை இருக்கு. அது தான் உங்களை கேட்டுட்டு போகலாமனு வந்தேன்”.

“அப்படியா. இருங்க கொண்டு வாறேன்”.

அவர் உள்ளே போனார். பாஸ்கரனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எவ்வளவு உயர்ந்த உள்ளம். நீண்ட நாள் பழகிய நண்பன் கூட பெயரை மறந்து விடுகிறான். பணம் விஷயம் என்றவுடன் யோசிக்கிறான். இந்த ஆளுடன் ஒரு நாள் பழக்கம். பெயரைக் கூட மறக்காமல் வைத்திருக்கிறார். பணம் கேட்டவுடன் முகம் சுளிக்காமல் தாரேன் என்கிறார். கடவுளைக் கண்ட மாதிரி இருந்தது.

அவர் மனைவி காப்பிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். வாங்கி அமைதியாகக் குடித்தான்.

அதற்குள் அவர் பணத்தை எண்ணியபடியே வந்து விட்டார். காப்பி டம்பளரை கீழே வைத்து விட்டு, அவரை ஆவலுடன் பார்த்தான் பாஸ்கரன்.

“பாஸ்கர் இதுல 95 ரூபாய் இருக்கு. மொத மாச் வட்டி அஞ்ச ரூபா எடுத்துக்கிட்டேன். மத்தானுக்குன்னா பத்து ரூபா எடுப்பேன். நீங்க பழகின ஆளு, அதிலேயும் பக்கத்துல இருக்கீங்க. அது தான் அஞ்ச ரூபா. அடுத்த மாசம் பணம் கிடைச்சா 100 ரூபாயாக் கொடுங்க! இல்லைன்னா, மாசம் மாசம் வட்டியை மட்டும் ஒழுங்கா கொடுத்திப்போதும்.”

பாஸ்கரனுக்கு திக்கென்றிருந்தது. வாங்கலாமா? என்று யோசித்தான். எதுக்கும் கோமதிக் கிட்ட ஒரு வார்த்தை கேட்டு விட்டு வாங்கலாம். இல்லன்னா அவள் கிடந்து ஏசுவாள். சும்மாவே பணத்தை தொலைத்தது அவளுக்கு தாங்க முடியவில்லை. இப்பப் போய் வட்டிக்கு 95 ரூபாயை வாங்கிட்டுப் போனா.

“இல்ல சார். வீட்ல கேட்டுட்டு பணத்த வாங்கிக்கிறேன்..” என்றான்.

“ம். உங்க இஷ்டம் எப்படியோ அப்படி செய்யுங்க”

“அப்பப் போயிட்டு வர்றேன் சார். தேங்க்யூ”

நூறு ரூபாய் கை மாத்து வாங்கலாம் என்று போனயிடத்தில் அவர் வட்டிக்கு பணம் தருவார் என்று எதிர்பாராதது

தான். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை போல இருந்தது. பாஸ்கரனுக்கு வரும் போது களி முகத்தில் விழித்து விட்டு வந்ததால்தான் பணம் கிடைக்க வில்லை என்று நினைத்தான். வீட்டுக்குப் போனவுடனே அவ ளுடைய பண்டப் பாத் திரங்களை வெளியில் விட்டெறியவேண்டும். சக்கிலிச்சியை இங்க உட்கார விடக்கூடாது என்று முணங்கிக் கொண்டாள். பணம் கிடைக்காமல் போனது மிருந்த கஷ்டமாக இருந்தது. சோர்ந்து போய் வந்தான். அவனை எதிர் பார்த்து வாசலில் நின்றுக்கொண்டிருந்தான் கோமதி.

“என்னாச்சி பணம் கிடைச்சுச்சா?”

“கிடைக்கல...” என்றபடி வராண்டாவை ஒரு முறை பார்த்தான். களியையும் காணவில்லை. அவளுடைய பொருட்களையும் காணும். நல்லவேளை அவள் போய்விட்டாள். அவள் மட்டும் இப்ப உட்கார்ந்திருந்தாள், இருக்கிற கோபமெல்லாம் திரும்பி இருக்கும். பணம் தொலைந்ததுக்கூட பெரியதாகத் தெரியவில்லை. அவளை எதிர்த்துப் போனதுதான் அபசக்குணமாக இருந்தது அவனுக்கு.

“எதுக்கு கிடைக்கல?”

“அஞ்சி ரூபா வட்டி எடுத்துக்கிட்டுத் தந்தாரு! எதுக்கும் வீடலக் கேட்டுட்டு வர்ரேன்னு வந்துட்டேன்.”

“ஆமா பணம் தர்ரவங்க

சும்மாவாத் தருவாங்க! வட்டியை எடுத்துக்கிட்டுத்தான் தருவாங்க. இன்னும் நீங்க உலகம் தெரியாத ஆளா தான் இருக்கீங்க. சரி சரி உள்ள வாங்க பணம் கெடைச்சுட்டு”

“தொலைஞ்ச பணமா கிடைச்சது!”

“என்னைக்கு யானை வாய்க்குள் போன கரும்பு திரும்பி வந்துச்சு? மனசாறு நூறு ரூபாயைக் கொண்டு போய் தொலைச்சிட்டு வந்திட்டு கிடைச்சிட்டான்னா கேட்கீங்க? நம்ம களி தான் கைல வைச்சிருந்த பணத்தைக் கொடுத்துட்டுப் போறா. என்னம்மான்னு அவ தான் கேட்டா. விசயத்தைச் சொன்னேன். அவ முந்தில முடிச்சு வைத்திருந்த பணத்தை அவுத்து தந்தா. அவளுக்கு பண்டிகை அட்வான்ஸ் கொடுத்தாங்களாம். நான் வேண்டாமன்னு தான் சொன்னேன். வேப்பங்கா வித்தக் காசு கசக்கவாப் போவுது. கடனாக தான் தாரேன். மெதுவாக் கொடம் மான்னு கைல திணிச்சுட்டா. இந்தாங்க பணம். மொதல்ல சுப்புத்தாய் மைனிக்கிட்டக் கொடுத்துட்டு வாங்க...”

கோமதி கொடுத்த பணத்தை தட்டாமல் வாங்கிக் கொண்டான். பாஸ்கரன் திரும்பி வராண்டா சுவரோம் பார்த்தான். அப்போது களி இல்லைதான் ஆனாலும் அவள் உட்கார்ந்திருந்து தன்னைப் பார்த்து சிரிப்பது போல இருந்தது பாஸ்கரனுக்கு.

தலித்தியம்

டாக்டர் ச.சண்முக சுந்தரம்

நூல் விமர்சனம்

[தலித்தியம்; தொ: டாக்டர் ச.சண்முக சுந்தரம்- காவ்யா 1996.
விலை: ரூ.32]

காவ்யா பதிப்பகம் தற்காலத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பல அருமையான நூல்களை வழங்கியுள்ளது. இந்த நூலும் இன்று அதிகம் பேசப்படும் ஒன்றாண் தலித்தியம் பற்றியது. தலித்தியத்திற்குரிய இலக்கிய அம்சங்களை மட்டுமே இந்த நூல் மையப்படுத்துகிறது.

பின் நவீனத்துவம் மையத் தகர்ப்புக் கோட்பாட்டினை முன் வைத்த பின்னர், விளிம்பில் உள்ளவர்களது எழுச்சிக்கு ஒரு தத்துவப் பின்னணியாக அது அமைந்துள்ளது. சமூகத்தின் மைய ரீரோட்டத்தின் எல்லையில் இருப்பவர்கள் இது வரை கவனிக்கப்படாமலே இருந்து வந்துள்ளனர். அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், அடக்குமுறைக்கு உள்ளானவர்கள் ஆவர். இவர்களது உணர்வுகள் மொத்த கலாச்சார ரீரோட்டத்தில் கலந்தே இருந்தது. ஆனால் அதற்கென்ற தனித்தன்மையுடன் அவை பிரதிபலிக்கவில்லை. ஆனால் இந்தியாவில் விடுதலை பெற்ற பின்னர் நடைமுறையில் இருந்து வரும் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகம் பல சீர்திருத்தங்களை அவர்கள் நலன்களுக்காகக் கொண்டு வந்தனர். இதன் உடன்பாடான அம்சங்கள் காரணமாக அடித்தளமக்கள் ஓரளவிற்கு விழிப்புணர்ச்சி பெற்றனர் என்றால் அது மிகையான கூற்று அல்ல. அவற்றின் விளைவாக ஏராளமான ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அவர்களது இருப்பை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள முயன்றனர். இந்த முயற்சியின் விளைவாக இன்று அடித்தள மக்கள் கிளர்ந்தெழும் காட்சியினை இந்தியா வெங்கும் காணமுடிகிறது. இது பல வடிவங்களைப் பெற்றுள்ளது. அதிதீவிரவாத, அராஜகப் போக்கிலிருந்து, சீர்திருத்த வாதம் வரையிலான பல்வேறு உருவங்களில் அடித்தள மக்களின் போராட்டங்கள் இன்று இந்தியாவில் இடம் பெற்று வருகின்றன.

இந்தச் சூழ்நிலையில் கடந்த பத்தாண்டு காலமாக தலித் மக்கள் பிரச்சினை பற்றிய சர்ச்சைகள் தமிழ்நாட்டிலும் இடம் பெற்று வருகிறது. அதில் பண்பாட்டுத் தளப் போராட்டங்களில் ஒன்றான இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி பலர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்த நூல். தலித் இலக்கியம் பற்றி தலித் அல்லாதவர்கள், தலித்கள் பலர் கூறியவற்றை காவ்யா அருமையாகத் தொகுத்தளித்துள்ளது.

தமிழவனது கட்டுரை தலித் இலக்கியத்தினை தலித்களே பதிவு செய்ய வேண்டும் என்பதை ஒரு கோபாவேசத்துடன் பதிவு செய்கிறது. அதற்காக பழைய இலக்கியம் முழுவதையும் பிராமணிய -வேளாள இலக்கியம் என்று ஒதுக்கும் போக்கினை அவர் கையாளுவது அவ்வளவு சரியானதல்ல. இது இலக்கியம் பற்றிய ஆரோக்கியமான பார்வை ஆகாது.

சுந்தர ராமசாமியின் கட்டுரை தலித் இலக்கியத்தினை தலித்களே எழுதினால் நன்றாக இருக்கும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. அதே சமயத்தில் அவர் அழகு பற்றியும் வலியுறுத்துகிறார். கூறுவதை அழகாகக் கூறுதல் என்பது கலைக்கு இலக்கியத்திற்கு உயிர் நாடியான ஒன்று இதை அவர் வலியுறுத்துகிறார். இது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று.

“மார்க்சீயமும் தலித் இலக்கியமும்” என்ற கட்டுரை ஞானியினுடையது. இது பற்றி இரண்டு விஷயங்களைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. மார்க்சீய அழகியல் என்று அவர் கூறுவது ஒரு மேற்போக்கான பார்வையாகவே அமைந்திருக்கிறது. அவர் ஸ்டாலினிசத் தவறுகளை ஒரு அளவு கோலாகத் கொண்டே மார்க்சீயம் பற்றியும், கட்சி பற்றியும் விமர்சனம் செய்கிறார்.

இது ஒரு எதிர்மறையான பார்வையாகும். உதாரணமாக சோஷலிச யதார்த்த வாதம் ஸ்டாலினிசத்தால் உருவாக்கப்பட்டது என்று அவர் கூறுவது விவாதத்திற்கு உரியது. அதே சமயத்தில் தலித் இலக்கியத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார். விளிம்பில் உள்ளவர்களது விடுதலையோடு தலித் இலக்கியம் இணைந்துள்ளது என்பதை காட்டுகிறார். அதே சமயத்தில் தலித் இலக்கியவாதிகளின் அதிதீவிர போக்கையும் கண்டிக்கிறார்.

டாக்டர். இ.முத்தையாவின் கட்டுரை பல விவரங்களைக் கொண்டுள்ளதாக உள்ளது. தலித் இலக்கியத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் இவர் விமர்சன ரீதியான அதன் வளர்ச்சியை அணுகுகிறார். அடிப்படைக்கான போராட்டம் தான் உறுதியான சமூகமாறுதலைக் கொண்டு வரும் என்பதில் இவர் வேறுபடுகிறார். பண்பாட்டுப் போராட்டத்தின் மூலம் மாறுதல் கொண்டு வரலாம் என்ற தொனி இவர் கட்டுரையில் காணப்படுகிறது. எம். தேவசகாயக்குமாரின் கட்டுரை தலித் இலக்கியத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி ஆகியவற்றை ஆராய்கிறது. எண்பதுகளில் “மார்க்சீயச் சிந்தனையின் பின்னடைவின் விளைவே தலித் சிந்தனைப் போக்கு தமிழ் படைப்புலகில் துலக்கம் பெறுகிறது” என்று அவர் கூறுகிறார். இது சரியான காரணம் ஆகாது.

ராஜ் கௌதமனையும், அ.மார்க் கையும் இந்தச் சிந்தனைப் போக் குடன் இணைத்துப் பேசுவது மார்க்சிய சிந்தனை வளர்ச்சியை முழுவதுமாகக் காணாமல் வரும் ஒரு அவசர முடிவு ஆகும்.

தி.க.சி. கேள்வி பதில் வடிவில் இடதுசாரி சிந்தனையாளர்கள் தலித் இலக்கியம் பற்றிக் கொண் டுள்ள கருத்துகளை விளக்குகிறார்.

இரா. நடராசனின் “இது தலித் துகளின் காலம்” என்ற கட்டுரை கோபாவேசம் மிகுந்ததாக இருக்கி றது. சுதந்திரப் போராட்டத்தை பார்ப்பனர்கள் என்ற சாதிக்குள் அடக்கிப் பார்க்கிறார்.(பக்81) காந்தி யடிகளின் பங்கினை குறைத்து மதிப்பிடுகிறார். மார்க்சியத்தையும் கடுமையாகச் சாடுகிறார். (பக்.79-83) மார்க்சியம் பற்றிய இவரது பார்வை சரியான அணுகுமுறை அல்ல என்பதை மட்டுமே இங்கு சுட்டிக்காட்டினால் போது மானது. அவருக்குச் சாதகமாக மார்க்சியத்தை விளக்குபவர்களை மட்டுமே இந்தக் கட்டுரை ஆசிரி யர் மார்க்சியவாதியாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்.(பக்79)

‘தமிழில் தலித் இலக்கியம்’ என்ற கட்டுரை முகிலினுடையது. ஒரு முழுமையான கட்டுரை. விமர் சன நோக்கில் தலித்தியக் கருத்துக் களை இவர் ஆராய்ந்துள்ளது பாராட்டத்தக்கது.

‘தலித் என்ற சொல் எதற்கு?’ என்ற கட்டுரையும் பல அருமை

யான தகவல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது:

டாக்டர் சண்முகசுந்தரத்தின் கட்டுரையும் ஒரு தரமான நோக்கத் திணைக் கொண்டதாக உள்ளது.

டாக்டர். வி.அரசு வீன்கட்டுரை பல வரலாற்றுக் குறிப்புகளை தலித் இயக்கத்தவர்களுக்கு அளிக்கிறது.

சில கேள்விகளும் சில பதில் களும் என்பதில் படைப்பாளிக ளும் ஆய்வாளரும் இடம் பெற் றுள்ளனர். படைப்பாளிகள் எல் லோரும் இலக்கிய நோக்கில் இந்தப் பிரச்சனையை அணுகியுள் ளனர். தலித் உணர்வைப் பிரதி பலிக்கும் எதுவுமே தலித் இலக்கியம் என்ற பார்வையை வலியுறுத்துகின்றனர். ஆய்வாளர் அ.மார்க்சம் தலித் இலக்கியத்தை தலித் அல்லாதவர்களும் படைக்க முடியும் என்று கூறும் பொழுது இதே கருத்து உள்ளவராகக் காணப்படுகிறார். அவர் கருத்தின் பிற்பகுதியில் தலித் அனுபவத் தைப் பெற்ற யாருமே தலித்தை உணரமுடியும் என்று கூறுகிறார்.(158)

காவ்யாவின் இந்தச் சிறுநூல் சிந்தனையைக் கிளறும் ஒரு நல்ல முயற்சி. தலித்தியத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் அனைவரும் இதனைப் பாராட்டி வரவேற்பர் என்பதில் ஐயமில்லை. தர்மான ஒருபதிப்பு.

கவிதையின் திசைகள்... _____

நசீம் ஹிக்மத் _____

ஜன்னல்கள்

எனக்குத் தெரியவில்லை -

இது அதிகாலையா

பிற்பகலா

ஒருவேளை நள்ளிரவா?

திரைகளுடனும்

திரைகளில்லாமலும்

என் அறைக்குள் நுழைந்தன ஜன்னல்கள்

எனக்குப் பிடித்தவை அச்சிடப்பட்ட திரைகள்

ஆனால்

இவை பின்னல் வேலைத் திரைகள், நிழல் விழுந்த திரைகள்.

நான் திரைகளை

மேலும் சீழும் நகர்த்திப் பார்த்தேன்

சில சீழே இறங்கவில்லை

மற்றவை

மறுபடியும் மேலே உயரவில்லை.

உடைந்த கண்ணாடியுள்ள ஜன்னல்களில்

என் கையை வெட்டிக் கொண்டேன்

சிலவற்றுக்குக் கண்ணாடியே இல்லை

கண்ணாடி இல்லாத ஜன்னல்கள்

என்னை வருந்தச் செய்கின்றன -

காலியான மூக்குக் கண்ணாடி ஃப்ரேம்களைப் போல.

ஜன்னல்களே,

உங்கள் கண்ணாடிகளில்

நீண்ட கூந்தலால் மாறிமாறி அறைகிறது மழை.

எனது உதடுகளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த சிகரெட்
எனது மன்ஸ்டைக்குள்ளேயே ஒரு பாடலைப் பாடிச்
கொண்டிருந்தேன்
எனது குரலை விடவும் எனக்குப் பிடித்தமானது மழையின் ஒசை.

ஜன்னல்களே,
சூரியன் நிறைந்த உங்கள் ஜந்தாம் தளத்தில்
நிரம்பியிருக்கிறது ஒரு சமுத்திரம்.

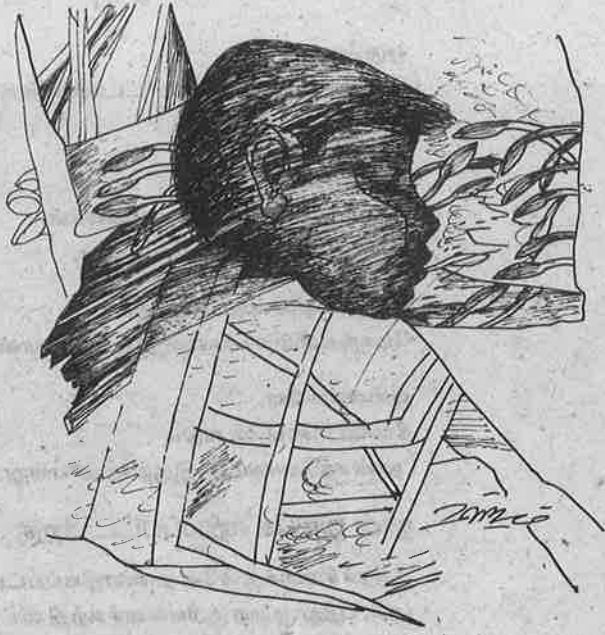
மெதுவாய், என் சுட்டுவிரலால் வழித்தெடுத்தேன் அதை
கண்களில் நீருடன் மூன்றுமுறை முத்தமிட்டேன்
மூன்றுமுறை என் நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டேன்.

ஜன்னல்களே,
சிவப்புநிற விதானமுள்ள படுக்கையிலிருந்து
விழித்தெழுந்தேன்
நீராவி படிந்த உங்கள் கண்ணாடி மீது
என் குழந்தையின் முக்கை அழுத்தினேன்
அந்த சூடான அறை
எனது இளம்தாயின் மணம் வீசியது
எனக்கு அம்மை வார்த்திருந்தது.

ஜன்னல்களே,
இது அதிகாலையா
பிற்பகலா
ஒருவேளை நள்ளிரவா?
எனக்குத் தெரியவில்லை.

விட்டில்களைப் போல உங்கள் கண்ணாடிகளை மோதி
நட்சத்திரங்கள் நுழைந்தன
என் அறைக்குள்
தொடமுயன்றேன் அவற்றை -
முடியவில்லை.

ஜன்னல்களே,
உங்களைத் திறந்து
நட்சத்திரங்களை இரவுக்குள் நுழையவிட்டேன்

பிரகாசமான, முடிவற்ற, சுதந்திர இரவு
இரவுக் கோள்கள் கடந்து போயின.

நிலவுக்குக் கீழே
பசியுடன், காய்ச்சலுடன்
நிற்கின்றன ஓநாய்கள்
எனது ஜன்னலுக்கு வெளியே நிற்கின்றன ஓநாய்கள்
வெல்வெட்டிரையை இறுக்கமாய் இழுத்துவிட்டாலும்
என்னை வேவு பார்த்தபடி
அவை அங்கேயே நிற்பது
தெரியும் எனக்கு.

ஜன்னல்களே,
ஏதோ அழகியை ஓரக் கண்ணால் பார்க்கையில்
ஒரு ஜன்னலிலிருந்து தவறி விழுந்தேன்
எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்
அவள்
இரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை என்னை.

தாமரை செ.97/47

ஒருவேளை
அவள் கவனித்திருக்கமாட்டாள் என்ன.

ஜன்னல்கள்,
ஜன்னல்கள்,
ஏராளமான வீடுகளின் ஜன்னல்கள்
எனது அறையை நிரப்புகின்றன.

ஒரு ஜன்னலில் உட்கார்ந்து
மேகங்களில் கால்களை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஜன்னல்களை,
நீங்கள் சொல்லக் கூடும்-
'நான் சந்தோஷமாக இருந்தேன்' என்று.

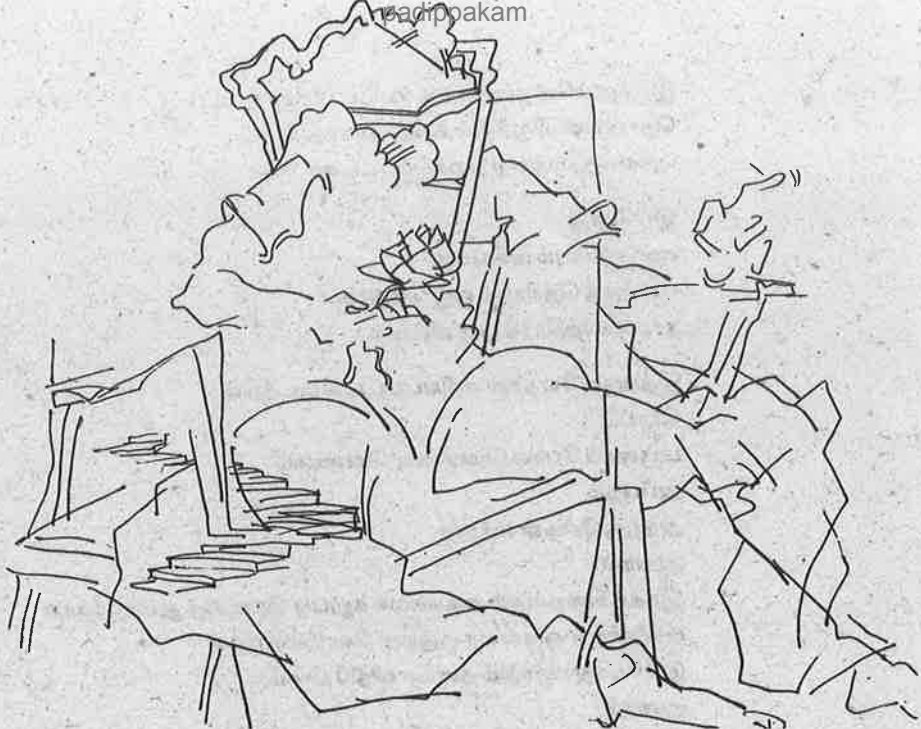
நான் இங்கே எறியப்பட்ட பிறகு
இந்தச் சிறைக்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட பிறகு
பூமி, பத்து முறை சூரியனைச் சுற்றி விட்டது.
நீங்கள் பூமியைக் கேட்டால் சொல்லும்!
'சூறிப்பிடும்படி இல்லை
வெறும் அற்பப் பொழுது'

நீங்கள் என்னைக் கேட்டால் சொல்வேன்:
'எனது வாழ்க்கையின் பத்து வருடங்கள்'

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட அன்று
என்னிடம் ஒரு பென்சில் இருந்தது
ஒரே வாரத்தில் எழுதி எழுதித் தீர்த்தேன் அதை.

நீங்கள் பென்சிலைக் கேட்டால் சொல்லும்:
'ஒரு முழுஜீவிதம்'
நீங்கள் என்னைக் கேட்டால் சொல்வேன்:
'வெறும் ஒரு வாரம்'

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட போது
கொலைக் கைதி உஸ்மான்
ஏழரை வருட தண்டனை முடிந்து வெளியேபோனான்

கொஞ்ச காலம் வெளியே வாழ்ந்தான்
 கள்ளக் கடத்தலுக்காய் பிடிபட்டு மறுபடியும் வந்தான்
 ஆறு மாதத்துக்கு அப்புறம் திரும்பவும் போனான்
 நேற்று எங்களுக்குக் கடிதம் வந்தது
 அவனுக்குத் திருமணம் முடிந்ததாம்
 அடுத்த வசந்தத்தில் பிள்ளை பிறக்குமாம்.

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட அன்று
 பிறந்த குழந்தைகளுக்கு பத்துவயது இப்போது
 அதே தினத்தில்
 நீண்டு மெலிந்த கால்களுடன் தள்ளாடி நடுங்கிப்
 பிறந்த குட்டிக் குதிரைகள்
 இப்போது
 அகன்ற புட்டங்களைக் குலுக்கும் பெட்டைக் குதிரைகள்.

எனினும்
 ஆலிவ் கிளைகள் இன்றும் மென்மையானவை
 இன்றும் குழந்தைமையானவை.

தாமரை செ.97/49

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட பிறகு
தொலைவிலிருக்கும் எனது நகரத்தில்
புதிய சதுக்கங்கள் திறக்கப்பட்டன.

இப்போது

என் குடும்பம் வசிப்பது
எனக்குத் தெரியாத ஒரு தெருவில்
நான் பார்த்திராத ஒரு வீட்டில்

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட வருடத்தில்
ரொட்டி -

பஞ்சைப் போல மென்மை; வெண்மை
அப்புறம்

அதற்கு ரேஷன் வந்தது

ஆனால்

இந்தச் சிறைக்குள் கையகலக் கறுப்பு ரொட்டித் துண்டுக்காய்
மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கொல்கிறார்கள்

இப்போது மீண்டும் தாராள விநியோகம்

ஆனால்

ரொட்டி-

கறுத்திருக்கிறது, கவையற்றிருக்கிறது.

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட போது

இரண்டாவது யுத்தம் தொடங்கவில்லை

தௌஷா சித்ரவதை முகாம்களில்

காஸ் அடுப்புகள் உருவாக்கப்படவில்லை

ஹீரோஷிமாவில் அணு குண்டு வீசப்படவில்லை.

சிசுவின் வெட்டப்பட்ட கழுத்திலிருந்து

இரத்தம் ஒழுகுவது போல ஒழுகியது காலம்.

இப்போது

அநிகாரபூர்வமாக அந்த அத்தியாயம் மூடப்பட்டது.

ஆனால்

இப்போது அமெரிக்க டாலர்கள்

முன்றாவது போர் பற்றிப் பேசுகின்றன.

எனினும்

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட

அந்த தினத்தை விட

இப்போது நாட்கள் பிரகாசமானவை.

எனது மக்கள் வலுத்த கைகளால்

பூமியில்

இருளின் விளிம்பை நகர்த்தியிருக்கிறார்கள்

பாதியாவது விழித்திருக்கிறார்கள்.

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட பிறகு

பூமி, பத்து முறை சூரியனைச் சுற்றிவிட்டது.

இதற்குள்ளே நான் எறியப்பட்ட போது

அவர்களைப் பற்றி எழுதியதை

அதே பரிவுடன் இப்போதும் சொல்கிறேன்.

“அவர்கள்

நிலத்தில் ஏறும்புகளைப் போல

கடலில் மீன்களைப் போல

வானத்தில் பறவைகளைப் போல ஏராளமானவர்கள்.

அவர்கள்

கோழைகளோ வீரர்களோ

பாமரர்களோ சுற்றவர்களோ

அல்லது

குழந்தைத் தனமானவர்களோ

எவரெனினும்

அவர்களே அழிப்பவர்கள்

அவர்களே உடைப்பவர்கள்

எனது பாடல்கள்

அவர்களது சாகசங்களைச் சொல்லும்”

மற்றபடி

எனது பத்து துயர வருடங்கள்

வெறும் பேச்சு மட்டுமே.

தமிழில்- சுகுமாரன்

தாமரை செ.97/51

முறுக்காத்தி

பாப்லோ அறிவுக்குயில்

விடாமல் சுவரில் மோதி அறையெங்கும்
 சப்தங்கள் சிதறி செவியை கிழிக்க 'டமடம'த்துக்
 கொண்டிருந்தன சன்னல் கதவுகள். எழுந்து
 போய் மூடுவதற்கு மனசின்றி கட்டிலில் கிடந்தாள்
 வசந்தி. வெக்கையை குடித்தபடி
 ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மணலோடையின்
 ஓரங்களில், உயிர்ப்பை வேருக்குள்
 வைத்துக்கொண்டு சோகமாய் வானம் பார்த்து
 அசையும் நாணல்களைப் போல்- ஏனோவென்று
 விட்டத்தில் பதிந்து கிடந்தன அவளின் ஈரம் சுரந்த
 விழிகள். தீப்பிடித்து எரியும் கனவுகளை
 வெறித்துக்கொண்டிருந்தாள். உள் வீசிய
 குளிர்காற்று அறையெங்கும் பதுங்கிக் கிடந்த
 காங்கலை உறிஞ்சிக்கொண்டு வீசியது
 நீர்த்திவாலைகளை. மதியத்திலிருந்து புழுங்கிய
 போதே தெரியும் சாயங்காலம் கட்டாயம் மழை
 வருமென்று. புழுதி நனைத்து வீசிய
 காற்றிலிருந்து கசிந்து பரவிய
 மண்வாசனை-நாசிச்சுவரில் சுவடு பதிக்க பதிக்க

உமிழ்நீரை தூண்டியது. சின்ன வயசில் குழிநரி வெளித்தள்ளி யிருக்கும் மாவுமண்ணை அள்ளி ருசிச்ச நினைவு வந்தது. கூடவே அம்மாவின் பனீர் அறையும் கூரிரைன தைக்க, படுத்திருந்தவள் விருட்டென்று எழுந்து கொடியில் கிடந்த துணிகளை அவசர அவசர மாய் எடுக்கத் தொடங்கினாள். கட்டிலில் கிடந்த சோற்று வட வத்தில் ரெண்டு துளி விழ, அப் படியே வேட்டியோடு சுருட்டிக் கொண்டு வந்து நடுக்கூடத்தில் வைத்தாள். சாரலுக்கு வழிவிட்டு டமடமத்த சன்னலை கொண்டி போட்டு சாத்திவிட்டு, வாசல் பக்கம் வந்து வேடிக்கைப் பார்க் கத் துவங்கினாள். சரஞ்சரமாய் விழுகின்ற துளிகளெல்லாம் தெரு வெங்கும் ஓடியது சிற்றோடையாய்.

நேற்றிரவின் நிகழ்வு உறைந்து போய் அழியாமல் பனியீட்டியாய் கிழித்து கொண்டிருந்தது மனசை. காலையில் வேட்டியை துவைத்துப் போடும் போதே, வேதனை விம்மலாய் அழுகையாய் வெடித்துக் கிளம்ப எங்கே சரோ வந்து விடப் போகிறாளோ என அடக்கிக் கொண்டாள். வேட்டியில் படிந்து பேரயிருக்கும் இரத்தக் கறையை பார்க்கும் போதெல்லாம் காய்ந்து உறைந்து போன இரத்தத்திலிருந்து உயிர்ப் பெற்று விரல் பற்றி நகக்கண் வழி உள்ளே சென்று உடலெங்கும் அதிர துளைத்து துடிக்கச் செய்கிறது

அட்டை. நொடிகளுக்குள் இயல் பான நிலையை உடைத்து அடி ஆழத்தில் மறைந்து. கொண்டிருக்கும் விரக்தியினை இழுத்து வந்து நிமிட்டி வலி கொடுத்து குரூரமாய் சிரிக்கிறது மனது. அலுவலகம் போகும் போது ஒரு தரம் சாதாரணமாய் வேட்டியையோ பேண்டையோ பார்க்கும். போது அவனின் விழிகள் செவ்விரிகளை தொலைத்த சுவத்தின் பார்வையை ஒத்திருக்கிறது. எப்பொழுதும் போலில்லாமல் அவன் உடல் நடுங்குவது நன்றாகத் தெரிகிறது. பெருமூச்சுக் காற்றோடு எதுவும் பேச இயலாதவனாய் அவன் செல்லும் அந்தக் கணம் ஏற்படுத்தும் வலி, ஈரலை அறுப்பது போல் துடிதுடிக்கச் செய்யும்.

மழை வீட்டிருந்தது. விளக்கைப் போட்டாள். அவர் வருவதற்குள் தோசை வார்த்தாக வேண்டும். கேசை பற்ற வைத்தாள். தீநாக்குகள் பசியோடு நாகத்தைப் போல சீறின, குமுறும் அவள் உடலைப் போல.

செய்தியைப் பார்க்கவும் பாடலை கேட்கவும் மனசின்றி-சோர்வுடன் மீண்டும் கட்டிலில் படுத்தாள். சீரான வேகத்தில் ஒரே வட்டப்பாதையில் சுழன்று கொண்டிருந்தது மின் விசிறி. அவளிடமிருந்து வெளிவந்து பறந்த பூச்சிகளை எல்லாம், தன் சுழலுக்குள் ஈர்த்த, இறகுகளை பிய்த்து பிய்த்து அவள் மீதே

விசிறி விட்டு விட்டு, எப்பொழுதும் போலவேதன்னை உணர்த்தியது மின் விசிறி. மங்கலாய் கவிழ்ந்து பரவியிருந்த வெளிச்சத்தில் பார்வையும் முச்சுக் காற்றும் சமிக்ஞை செய்து மெளன மொழியின் துணையோடு விரல் தீண்டலில் நரம்புகள் விழித்துக் கொண்டவுடன், தாகத்துடன் வாய்பிளந்து காத்திருக்கும் வேட்கை. பெருமூச்சிலும்- பார்வையிலும் விரல்களிலும் நிறைந்து உள்ளிருக்கும் உணர்வுகளை எல்லாம் உசுப்பிவிட்டு, செயலில் முற்படும் அக்கணங்களில் மட்டும் தளர்வுற்று விலகி சரிந்து வேதனையில் கிடக்கும் போது, நீருக்காக ஓடையை தோண்டி தோண்டி பார்த்து சலிப்புற்று நாவரள துடிக்கும் வழிப் போக்களைப் போல் ஒரு மிடரு நீருக்காய் என் செல்கள் காத்திருக்கும் போது-எதுவும் முடியாமல் 'வலியால்' தாக்குற்று கண்ணீர் மல்க சுருண்டு கிடக்கும் மனோகரை பார்க்கும்போது பாவமாகத்தான் இருக்கிறது. சருகுகளை கூட்டி தீ மூட்டி விட்டு அணைக்க முடியாமல் தடுமாறும் மனோகரின் நிலைகண்டு உடைந்துச் சிதறும் என் கனவுக்குமிழ்களெல்லாம் ஒவ்வொரு நாளும் சில நேரங்களில் துகள் துகளாய் இந்த உடல் சிதறி போகக் கூடாதா என தோன்றும். குரட்டை ஒலிமட்டும் மனோவின் இருத்தலை உணர்த்தும். எனக்குத் துணையாய் பல்சிகள் மட்டுமே

54/தாமரை செப்.97

பேசிக் கொண்டிருக்கும் அவ்வப் போது.

தொப்பலாய் நனைந்துப் போய் வந்தான் மனோகர். இயலாமை அவனுடைய ஒவ்வொரு உறுப்புகளிலும். ஒளிந்துக் கொண்டு காட்டிக் கொடுத்தன. துண்டையும் வேட்டியையும் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு சமயலறையில் பதுங்கிக்கொண்டான்.

அவளுக்கும் புரிகிறது. அவள் நிலைமை, என்ன செய்வது கல்யாணமாகி ஆறு மாதம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் ஒருநாள் கூட வெற்றிபெற முடியாமல் தோல்வியே மிஞ்சும் போது எப்படி கலகலப்பாய் பேசி சிரித்து மகிழ்ச்சியாய் வாழ முடியும். 'மூலம்' என்ன அப்படியொரு வியாதியா? பின்ன எப்படி 'அந்த' சமயத்துல மட்டும் வலிவந்து துடிச்சிருராறு. இதுக்கும்- அதுக்கும் என்ன சம்மந்தம். பேசினாலாவது என்ன ஏதுன்னு புரியும், மூஞ்சப்பாரு கள்ளுளி மங்களாட்டம். புருசம் பொண்ணாட்டிக் குள்ள என்ன வெக்கம் வேண்டிக் கெடக்கு. டாக்டருக்கிட்ட போங்கண்ணு எத்தனமொற சொல்லுறது. இன்னும் என்ன சின்னக் குழந்தையா? தினம் ஏன் 'முடியலியேங்குற' குறுகுறும் பால வெந்து வீழ்ணும். ஒரு மனுஷி புழுங்கிச் சாவுராளேன்னு நெனச்சி பாக்க வேண்டாம். நினைக்க நினைக்க வெடித்துக் கிளம்பி வழிஞ்சது கண்ணீர்.

ஸ்டவ்வோடு அலை பாயும் மனசையும் அணைத்து விட்டு தோசை பரிமாறினாள் வசந்தி. இருவரையும் மௌனம் அடை காத்தது. மொழியற்ற போது ஒலிகளே தகவல் கருவியாகும் போது இங்கு அசைவும் சைகையுமே மொழியாயின. அவ்வப்போது இருவரையும் பேச வைத்துப் பார்க்க பஞ்சாயத்து செய்து கொண்டிருந்தது பல்லி.

பக்கத்து வீட்டு சரோ மட்டும் இல்லாவிட்டால் இன்னேரம் பைத்தியமே பிடிச்சிருக்கும். அவள் இருக்கும்வரை கலகலப் பாய் நேரம் போவதே தெரியாது. “என்னக்கா நம்ம நரசிம்மராவ் இல்ல...” அவள் வாய்த் திறந்தாலே என் இறுக்கம் உடைந்து சிரிப்பு வந்திடும். சரோ ஸ்கூல் பொயிட்டா அவ்வளவுதான் பாசியைப்போல மீண்டும் சூழ்ந்து கொள்ளும். தனிமை. குமார் எப்போதாவது வந்து போவான். வார ஏடு ஏதாச்சும் வந்திருந்தால்.

“சாப்பிட்டியாவசந்தி”

“ம்”

“எம்மேல கோபமா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணு மில்லீங்க”

“டாக்டர் பார்த்தேன் மைனர் ஆப்ரேசன் செஞ்சிட்டா எல்லாம் சரியாகிடும்னு சொன்னார். எனக்குதான் பயமா இருக்கு- மாத்திரியல சரியாடும்து பேசாம

வந்துட்டேன்.”

“மாத்திரையில் சரியாவாது. நீங்க ஆப்பரேஷன் செஞ்சிக்கிறது தான் நல்லது. அப்புறம் ஒங்க இஷ்டம்”.

‘சே, என்ன மனுஷன். எத்தனை நாளைக்கு பயந்துகிட்டே இருப்பது. மத்தவங்க உணர்ச்சியை புரிஞ்சிக்காம... நாயென்ன யெந்திரமா பேசாம கெடக்குறதுக்கு, நரம்பும் சதையும் உள்ளமனுஷிதானே... தலை வெடித்து விடும்போல் இருந்தது வசந்திக்கு. ஆத்திரத்தோடு அழகையும் வர அடக்கிக் கொண்டாள். மனோகரிடமிருந்து குரட்டை ஒலி விட்டு விட்டு ஒலிக்கத் தொடங்கின.

பக்கத்து வீட்டிலிருந்து, பதினோருமணி சென்னை வானொலியின் விரகக் குரல் உசுப்ப, புரண்டு புரண்டு முதுகுத் தண்டு வலியெடுக்க எழுந்து உட்கார்ந்தாள். சன்னலையும் தாண்டி சாம்பல் பூத்துக் கிடந்த வானத்தில் மிளிரும் நட்சத்திரங்களில் பதிந்தது அவள் விழிகள். ஏனோ கண்ணகியும் வேம்பும் பின்னிக் கிடந்த கர்ச்சிகள் விரிந்தன...

தண்ணீர் குடிக்க எழுந்தவள் விளக்கை போட்டவுடன், முறுக்கிக் கொண்டு கிடக்கும் சாரையும் நல்ல பாம்புமாய் கண்ணகியும்- வேம்பும் மேலாடைகளின்றி சூழல் மறந்து கிடந்ததைக் கண்டு

அதிர்ந்து போனவள், விளக்கை அணைத்து விட்டு படுத்துக் கொண்டாள். இருவரும் சேர்ந்தே தழுதழுத்தக் குரலில் வெளியே சொல்ல வேண்டாமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டனர். பின் வேம்பும் மெயின்ஹாஸ்டல் மாற்றிக் கொண்டு சென்று விட்டாள். கண்ணகி முதலாண்டு மாணவி ஒருத்தியோடு பழக்கம் வைத்துக் கொண்டது எல்லாம் பழைய கதையாகிப் போயின.

இன்னும் தூக்கம் வரவில்லை. இன்னும் தூங்கலையா என்று கேட்பது போல் ஒன்றை அடித்துவிட்டு ஓய்ந்தது சுவரின் குரல். இரண்டாம் ஆட்டம் பார்த்து செல்வோர்களின் பேச்சொலியும் அரட்டையும் நாய்களின் குரையும் விட்டு விட்டு கேட்டுக் கொண்டே சப்தங்கள் தேய்ந்து மெல்ல அமைதியானது. இரவு. இப்பொழுது மனோகர் பெனாத்திக் கொண்டிருந்தான்.

பத்தம்பொது இல்லாட்டி இருபது வயசிருக்கும் கருகருண்ணு நிறம். சுருட்ட முடி. முகமெல்லாம் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் பரு 'மேடம்' அவன் கூப்பிடும் போதே குரலில் ஒரு தாகம் பார்வையில் துருதுருப் போடு மனசை ஊடுருவி தைக்கும் வேட்கையும் இருக்கும். 'குமார்' மனசுக்குள் ஒரு முறை சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

எப்பொழுது கண் அசந்ததோ தெரியவில்லை எழுந்தபோது நன்

றாக விடிந்திருந்தது. மளமள வென்று வீட்டு வேலையில் முழுகினாள். வேலையெல்லாம் முடித்து, அவரை அனுப்பி வைப்பதற்குள் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது. பக்கத்து வீட்டுக் காரர்கள் ஊருக்கு செல்வதாகவும் வர ரெண்டு நாள் ஆகுமென்றும் யாரேனும் தேடிக் கொண்டு வந்தால் சொல்லும்படியும் சொல்லிவிட்டுச் சென்றனர். சரோவும் ஸ்கூல் போய் விட்டாள். தனிமை, தனிமை. ஆளையே வேட்டையாடி பழி தீர்த்துக் கொள்ள வெறியோடு துரத்தி கொண்டிருக்கிறது. இந்த வாரம் பத்திரிகை வந்துவிடும், அது வரைக்கும் படிக்கலாமே என்று பழைய ஏடொன்றை எடுத்து வந்தமர்ந்தாள். ஏனோ வார்த்தைகளில் சிக்காமல் போக்குக் காட்டிக் கொண்டு ஓடியது மனசு. மௌன இழை அறுபட சுவர் பதினொன்றையும் வெளியில் பெல் ஆள்வரவையும் சேர்த்தே ஒலித்தன. குமார்-வார ஏட்டுடன் உள் நுழைந்தான். முகமெல்லாம் வேர்வை வழிய வந்தவனை "குமாரா வாப்பாவா" ஆவலுடன் வரவேற்று ஸ்டூலைக் காட்டி உட்காரச் சொன்னாள். "மோர் சாப்பிடுறியா?" அவன் மறுப்பதற்குள் ஒரு சொம்பு நிறைய மோர் கொண்டு வந்துக் கொடுத்தாள். "ரொம்ப அவசரமா?"

"இல்லீங்க ஏன்கடைக்கா?"

தாமரை செ.97/57

“இல்ல, சிலிண்டர்ல கேஸ் தீர்ந்துப் போச்சி தூக்கிவந்து வெளியே வைக்கணும்”.

படபடப்பில் உடல் நடுங்கியது. என்னுமில்லாமல் வேர்த்துக் கொட்ட வார்த்தைகள் ஓட்டிக் கொள்ளத் தடுமாற்றத்துடன் பேசினாள். தீபரவத் தொடங்கியது.

சரியென்று எழுந்து உள் சென்றவனின் முகத்தில் வழிந்த வியர்வையை முந்தானையால் துடைத்தபடி இறுக்க நெஞ்சோடு அணைத்தப்படியே “குமார்” முணகினாள். அவளிடமிருந்து வீசிய மணத்தில் கிரங்கிப் போனாள். அவனின் வியர்வை வீச்சால் கிளர்ச்சியுற்றாள். முறுக்காத்தியில்லாத கயிற்றில் முறுக்கிக் கொண்டு கதறும் ஆட்டிற்கு கொதை தெறித்தவுடன் கிடைத்தது விடுதலை. விரல்களின் அழுத்தம் கூடக் கூட முணகலின் வேகமும் கூடின. வெறுமையாய் சிடந்த அவள் முகம் மகிழ்ச்சியால் சுடர்ந்தன. பருக்கள் நிறைந்த அவன் முகத்தை எச்சிலால் ஈரமாக்கினாள். மார்பு, தோள் பட்டை, உடலெங்கும் வழிந்த வியர்வைகளை துடைத்து விட்டாள். எழுந்தவன் சட்டையை போட்டுக் கொண்டு அவசரமாய் வெளியேறினாள். வெட்கத்தால் அவன் முகம் கவிழ்ந்திருந்தது. போகும் அவனில் நிலைகுத்தி நின்று அவளின் விழிகள். மனோகர், குமாரை ஒருமுறை எறிட்டு பார்த்துவிட்டு உள் நுழைந்தான்.

பயமும் பீதியும் துரத்த குழம்பிப் போனவனாய் பதட்டத்தோடு சைக்கிளை ஸ்டேண்ட்டை தள்ளியதும் தள்ளாததுமாய் தெருமுக்கம் விரைந்தான்.

உள்ளே நுழைந்தவன். மௌனமாய் நின்று கொண்டிருந்தவளை, பார்த்தும் பார்க்காததுபோல் கொல்லைப்புறம் சென்று முகம் கைகால் கழுவிக்கொண்டு வந்து அமர்ந்தவன், அன்று புதிதாய் வந்த வார ஏட்டை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மேஜையின் மீது தட்டை கழுவி வைத்துவிட்டு சோறுபரிமாறினாள்.

“சாப்பிட்டியா வசந்தி”

“ம்”

மேய்ந்த ஆட்டை பிடித்து கொட்டடியில் கட்ட கயிறு முறுக்கு விழாமல் ஆத்திக் கொண்டிருந்தது முறுக்காத்தி. சாப்பிட்டு எழுந்தவன், “ஆபீஸ் விட்டு வரும் போது அப்படியே ராகவன் டாக்டர்பார்த்து ஆபரேஷன் செஞ்சிக்கிட்டு வந்துடுறேன், சும்மா பத்து நிமிசம்தான், அப்படியே நீ கௌம்பி இரு, ஊருக்கு போயிட்டு வர்றலாம் உனக்கும் கொஞ்சம் ஆறுதலா இருக்கும், என்ன...?”

“சரிங்க...” இயல்பாகவும் தெளிவாகவும், ஏந்தவித சலனமுமின்றி பேசிக் கொண்டிருந்த கணவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் வசந்தி.

கவிதைரின் திசைகள்-2
நிக்கோலஸ் கியென்

எழுதப்படுவது வெவ்வேறு மொழிகளில். எனினும் கவிதைக்கு ஒரே மொழி. அது இரத்தத்தின் மொழி. இரத்தத்துக்கு உள்ள பொது இயல்பு போலக் கவிதைக்கும் பொதுமை உண்டு. இருப்பினும் ஒவ்வொரு காலப் பகுதியில் ஒவ்வொரு மொழியின் கவிதை விரியும் பெற்று முன் நிற்பது இலக்கிய வரலாற்றில் சாதாரணம்.

இந்த நூற்றாண்டின் ஐம்பது அறுபதுகளில் கவிதையின் பொது மொழியாகத் தனித்துவம் பெற்றது ஸ்பானிய மொழி. இலத்தீன்

தாமரை செ.97/59

அமெரிக்க நாடுகள் எனப்படும் ஸ்பானிய மொழி பேசும் தென் அமெரிக்க நாடுகளின் ஓயாத போராட்டங்களும், சுதந்திர வேட்கையும், மனிதாபிமானத்தவிப்பும் தான் இதற்குக் காரணம்.

தென் அமெரிக்க நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் கலாச்சார அடிப்படையில் வேறுபட்டவை. பேசும் மொழியால் ஒன்றுபட்டவை. இந்த ஒற்றுமையே இருபதாம் நூற்றாண்டுக்கு நான்கு பெரும் கவிஞர்களை உருவாக்கக் காரணம் பாப்லோ நெருடா (சிலி), செஸார் வயெஹேர் (பெரு), ஆக்டேவியோ பாஸ் (மெக்ஸிகோ), நிக்கோலஸ் கியென் (கியூபா). இந்த நால்வரில் ஆக்டேவியா பாஸ் தவிர பிற மூவரும் பகிரங்கமான இடதுசாரிகள்.

கியூபாவின் கொந்தளிப்புகள் தான் நிக்கோலஸ் கியெனை கவிஞராக வடிவமைத்தது.

1902 ஆம் ஆண்டு காமகுவேயில் பிறந்தவர் கியென். தகப்பனார் பத்திரிகை ஆசிரியர். அவர்தான் கியென்னின் இலக்கிய முன்னோடி. கியூபாவின் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களில் ஒருவரான தந்தையிடமிருந்து நிக்கோலஸ் இரண்டு உணர்வுகளைப் பெற்றார். ஒன்று: சுதந்திரத்துக்கானதாகம். மற்றது: கவிதைக்கான பசி.

1917ல் தகப்பனார் மரணமடைந்தார். பதினைந்து வயது சிறுவனான கியென், அச்சகத் தொழிலாளியாக வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தார். அதே சமயம் ஹவானாவில் சட்டக்கல்வி பயில ஆரம்பித்தார். மாணவனாக இருந்தபோது தான் தன்னை ஒரு கவிஞனாகவும் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினார். 1922ல் ஆரம்ப கால எழுத்துக்கள் வெளியாயின. ஆனால் பெரிய அங்கீகாரம் வாங்கக்கவில்லை. 1930, 31 ஆண்டுகளில் வெளிவந்த இரு தொகுதிகள் தனி அடையாளமும், அசாதாரண கவித்துவமும் உள்ள திறமையாளராக நிக்கோலஸ் கியெனை அடையாளம் காட்டின.

1934-37 ஆண்டுகளில் நடந்த ஸ்பானிய உள்நாட்டுப் போரில் கியென் கவிஞராகவும் போராளியாகவும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். கியூபாவின் வியர்வையின் வசீகரமும், இரத்தத்தின் கோபமும் படர்ந்த கறுப்பு முகம் அவர் கவிதைகளுக்கு வாழ்த்தது. 1937ல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினரானார்.

அப்போது ஆட்சியிலிருந்த போலிப் புரட்சிக்குடியரசின் நிர்ந்தர அடக்கு முறைக்கு இலக்கானார் கியென். ஓயாமல் விசாரணை செய்யப்பட்டார். பலமுறை தண்டிக்கப்பட்டார். சிலமுறை நாடு கடத்தப்பட்டார். எனினும் அவரது குரல்வளைக்குள் கியூபா என்ற நாட்டின் ஒருமித்த முழக்கமே வசித்தது. நிக்கோலஸ் கியென் கியூபாவின் தேசிய கவிஞராகப் போற்றப்பட்டார்.

ஃபிடெல் காஸ்ட்ரோவுடன் இணைந்து கியெனும் கியூபாப் புரட்சிக்கும் விடுதலைக்கும் போராடினார். 1954ல் லெனின் அமைதிப் பரிசு பெற்றார். 1961 முதல் கியூபா எழுத்தாளர்கள்-கவிஞர்கள் சங்கத்தின் தலைவராகவும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மத்தியக்குழு உறுப்பினராகவும் இருந்து வருகிறார்.

கியூபாக் கவிதையை தெளிவானதாகவும் விரிவானதாகவும் மாற்றியவர் நிக்கோலஸ் கியென். அவரது கவிதைகள் கியூபாவின் அடையாளங்களுடன் உருவானவை. எனினும் சர்வதேசத் தன்மை பொருந்தியவை. அந்த நாட்டின் காயங்களை வெளிப்படுத்திய நேர்மைக்காக 'கறுப்பு ஹோமர்' என்றும் அதன் ஆன்மீக அக்கறைகளை முன்வைத்த பரிவுக்காக 'லத்தீன் அமெரிக்க தாகூர்' என்றும் புகழப்படுகிறார்.

தமிழில் -சுகுமாரன்

1. உன்னால் முடியுமா?

உனது விரல்களைக் கடந்து, முகத்தில் வீசி

முடியைக் கலைக்கும் காற்றை

உன்னால் விற்க முடியுமா?

ஒருவேளை

ஐந்து டாலர் மதிப்புள்ள காற்றை எனக்கு விற்கலாம்.

அல்லது

ஒரு புயலை விற்கலாம்.

ஒருவேளை

(எல்லாக் காற்றையும் இல்லையென்றாலும்)

சுத்தமான காற்றை எனக்கு விற்கலாம்.

உனது தோட்டத்தில் பூக்களில் மோதி வீசுகிற காற்றை,

உனது தோட்டத்தில் பறவைகளைத் தேடி அலைகிற காற்றை விற்கலாம்.

பத்து டாலருக்கு சுத்தமான காற்று.

பட்டுப்பூச்சி போல வளைந்து சுழன்று வீசிக்

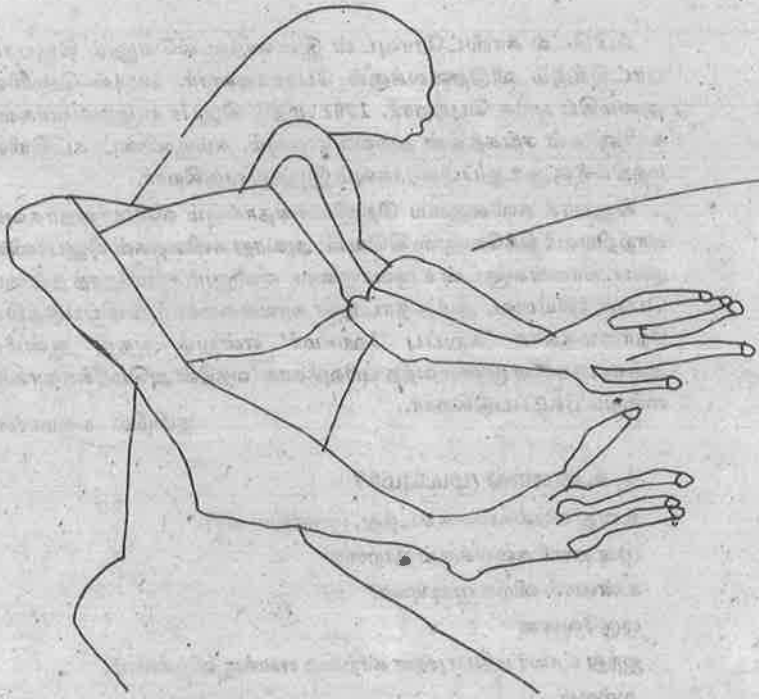
கடந்து போகும் காற்று.

யாருக்கும் அது சொந்தமில்லை,

யாருக்கும்.

சில சமயம் நீலமாக

சில சமயம் சாம்பலாகத் தெரியும் வானத்தில்

சிறிதேனும்

உன்னால் விற்க முடியுமா?

மேற்கரைபுடன் வீட்டையும்

மரங்களுடன் தோட்டத்தையும் வாங்குவது போல

உனது வானத்தில்

சிறிதேனும் விற்க முடியுமா?

ஒரு டாலர் மதிப்புள்ள ஆகாயம் அல்லது

இரண்டு மைல் ஆகாயம் அல்லது

ஒரு துண்டு ஆகாயம்

எதையேனும்

உன்னால் விற்க முடியுமா?

ஆகாயம் மேகங்களிலிருக்கிறது.

மேகங்கள் உயரங்களைக் கடந்து போகின்றன.

யாருக்கும் அது சொந்தமல்ல

யாருக்கும்.

62/தாமரை செப். 97

2. நதிகள்

இது பாம்புகளின் கூண்டு
 தமக்குள்ளே சுற்றிச் சுருண்டு
 நதிகள், புனித நதிகள் உறங்குகின்றன
 மிஸிஸிப்பி கறுப்பர்களுடன்
 அமேசான் செவ்விந்தியர்களுடன் உறங்குகின்றன.
 பிரம்மாண்டமான வாகனங்கள் மீது
 பெரிய கம்பிச் சுருள் போன்றவை அவை.
 குழந்தைகள் சிரிப்புடன் அவற்றைத் தட்டி விளையாடுகின்றன
 ஜீவனுள்ள சின்னப் பசுந்தீவுகள்
 கிளி நிறக் காடுகள்
 மனிதர்கள் துழாவும் படகுகள்
 வேறு நதிகள்.
 பெரிய நதிகள் விழிக்கின்றன
 நிதானமாகச் சுருள் நிமிர்கின்றன
 சகலத்தையும் விழுங்கி, வீங்கி,
 வெடிக்கப் போகும் நேரம்
 உறங்கப் போகின்றன மீண்டும்.

தாமரை செ.97/63

3. யாராவது சொல்லியிருந்தால்...

நாம் இருவரும்

வெறும் பரிச்சயக்காரர்கள் மட்டுமே

காலமொன்று வரும் என

யாராவது சொல்லியிருந்தால்

அதை நான் நம்பியிருக்க மாட்டேன்.

வெறும் பரிச்சயக்காரர்கள் பேர்வ

வெயிலையும் மழையையும் பற்றி பேசிக் கொண்டிருப்பதை

யாராவது பார்க்க நேரும் எனச் சொல்லியிருந்தால்

அதை நான் நம்பியிருக்க மாட்டேன்.

ஆ! இவ்வளவு கூரான

கட்டாரிக் காயத்திலிருந்து இரத்தம் சிந்தி

இறந்து போனேன் நான் என்று

யாராவது சொல்லியிருந்தால்

அதை நான் நம்பியிருக்க மாட்டேன்.

Best Compliments from...

HIRUMALAI GROUP OF COMPANIES
HIRUMALA CEMENT AGENCIES(P) LTD
THE MERCURY CEMENTS
HIRUMALA PADMA CEMENTS TRADING COMPANY

Admn Office:

14, 80 Feet Road Sathya Gardens,
Saligramam, Madras- 600 093.

Phone: 4835829,4833697

Salem Branch:

41/A&B Suramangalam Main Road,
Salem- 636 009.

Phone: 53369

Branch Office:

5/48 Mettupalayam Road,
Kavundapalayam Colony Post,
Coimbatore- 641 303.

Phone: 432631

BEST COMPLIMENTS FROM...

Coromandel Cements Limited

BHEEMA BRAND

KCP Cement

Bonds of a life Time

REVATHI & CO

Authorised Stockist: Sankar, Chettinad K.C.P.
Periyar Colony (Opp), Anupparpalayam (PO)
TIRUPUR- 641 652.

PHONE: 473281, 477581